

De American Israeli Public Affairs Committee (AIPAC) en het gebruik van soft power in de periode 2012-2013.

Universiteit Leiden

Departement Politieke Wetenschap

Bachelor project, deelgroep Internationale Politiek

Begeleider: Cynthia M.C. van Vonno MPhil

Datum: 17 juni 2013

Student: Laurens Aernout Christiaan van der Poel

Student nummer: S0934283

Aantal woorden: 8785 woorden

Aantal pagina's: 47 pagina's

Samenvatting

Het onderzoek is verkennend onderzoek naar de *case study* en *critical case* de American Israeli Public Affairs Committee (AIPAC), een van de meest invloedrijke organisaties van de pro-Israël lobby. Uit de literatuur bleek dat de organisatie in termen van *hard power* een grote invloed heeft op het buitenlandbeleid van de VS ten aanzien van het Midden-Oosten en Israel. In dergelijke onderzoeken werd de actor voornamelijk benaderd met de theorie van het realisme en het liberalisme. In dit onderzoek is gebruik gemaakt van de theorie van het sociaalconstructivisme. AIPAC werd beschouwd als een actor binnen de pro-Israel *transnational advocacy network* (TAN). Het gebruik van *soft power* door de actor op het belangrijkste jaarlijkse congres (AIPAC's Annual Policy Conference) in de periode 2012 en 2013 werd onderzocht aan de hand van een *discourse analysis* van de belangrijkste toespraken van AIPAC prominenten. De data-analyse lijkt het gebruik van *soft power* door hoge AIPAC medewerkers op de congressen aan te tonen. Er kan voorzichtig geconcludeerd worden dat AIPAC naast *hard power* ook gebruik maakt van *soft power* om haar doelen te volbrengen. Als AIPAC gebruik maakt van *soft power*, dan is het zeer waarschijnlijk dat andere politieke actoren, welke beschikken over minder *hard power* dan AIPAC, gebruik zullen maken van *soft power*.

Inleiding

Elf minuten nadat premier David Ben-Gurion de geboorte van de staat Israël afkondigde op 14 mei 1948 waren de Verenigde Staten (VS) de eerste die de nieuwe staat erkenden.¹ John Mearsheimer, hoogleraar aan de University of Chicago, en Stephen Walt, hoogleraar aan Harvard University, zeggen dat Israël sinds de Zesdaagse Oorlog (1967) verzekerd is van onvoorwaardelijke materiële en diplomatieke steun van de VS, daarmee neemt zij een unieke positie in tussen de bondgenoten van de VS (Mearsheimer en Walt, 2007). Volgens de auteurs zijn Amerikaanse presidentskandidaten over vele vraagstukken verdeeld, maar ten aanzien van de relatie tussen de VS en Israël bestaat een grote mate van homogeniteit in termen van politieke oriëntaties. Mearsheimer en Walt (2007, 50) stellen dat kandidaten voor het Amerikaanse presidentschap niet pro-Israël zijn vanwege geostrategische belangen of vanuit een morele overtuiging, maar volgens de auteurs wordt de politieke oriëntatie van presidentskandidaten beïnvloedt door de pro-Israël lobby.

Het artikel *The Israel Lobby* van Mearsheimer en Walt, dat voor het eerst verscheen in *The London Review of Books* in maart 2006, heeft voor veel ophef gezorgd onder academici en politici. De Israëlische ambassadeur voor de VS, Daniel Ayalon stelt dat het werk van Mearsheimer en Walt waardeloos is.¹ Dennis Ross, onderhandelaar bij vredesbesprekingen in het Midden-Oosten gedurende de regeringen van George H.W. Bush en Clinton, zegt dat de gegevens in *The Israel Lobby* niet kloppen en dat de auteurs niet bekwaam zijn.¹ David Verbeeten (2006, 37) zegt dat de pro-Israël lobby slechts een beperkte invloed heeft op de betrekkingen tussen Israël en de VS. De sterke militaire, economische en politieke steun van de VS aan Israël zou voornamelijk te verklaren zijn door strategische belangen in het Midden-Oosten. Daarnaast zegt Verbeeten (2006, 43) dat overeenkomsten in cultuur, religie en intellect een belangrijk antecedent is voor de sterke band tussen de twee naties. Binnen een maand na de publicatie van *The Israel Lobby* kwam Alan Dershowitz, hoogleraar aan de Harvard Law School, met een uitgebreid essay als reactie op het werk van Mearsheimer en Walt. In de *working paper* noemt Dershowitz (2006, 4) *The Israel Lobby* “... little more than a compilation of old, false, and authoritatively discredited charges dressed up in academic garb.” Mearsheimer en Walt erkennen volgens Dershowitz (2006, 11) niet de rol en invloed van andere lobby's op de besluitvorming van de VS ten aanzien van het Midden-Oosten, zoals de Amerikaanse olie lobby, de Saoedi-Arabië lobby, lobby's voor de Emiraten en kerkelijke organisaties die Israël tegenwerken. Dershowitz (2006, 12) zegt dat de Israël lobby weleens de politieke strijd tegen die actoren verliest, een bekend voorbeeld

¹ Glenn Frankel. 16 juli 2006. “A Beautiful Friendship?” *The Washington Post*
http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2006/07/12/AR2006071201627_2.html
(geraadpleegd in juni 2013).

daarvan is de leverantie van de Airborne Warning and Control System (AWACS) van de VS aan Saoedi-Arabië. Het lukte de pro-Israël lobby niet om de Reagan regering over te halen de wapendeal te annuleren (Laham, 2002). Dershowitz (2006, 22) is van mening dat de bronnen in The Israel Lobby, zoals Finkelstein en Chomsky, subjectief en extreem zijn.² Tot slot stelt Dershowitz (2006, 22) dat de analyses van drie oorlogen waar Israël in betrokken was, de Onafhankelijkheidsoorlog (1948), de Zesdaagse Oorlog (1967) en de Jom Kippoer Oorlog (1973), eenduidig en niet accuraat gepresenteerd zijn in het werk van Mearsheimer en Walt.

De Israël lobby in de VS bestaat uit individuen en organisaties, waaronder denktanks, kranten, websites en traditionele lobbygroepen, die zich inspannen voor de belangen van Israël. Mearsheimer en Walt (2006B, 40) zeggen dat de lobby geen centraal leiderschap heeft en dat individuen en organisaties uit de lobby verschillende voorkeuren kunnen hebben ten aanzien van bepaalde vraagstukken, zoals het vredesproces tussen Israël en de Palestijnen. Bovendien stellen de auteurs dat de lobby niet geheim is of een samenzwering is, want lobbyen kent een rijke geschiedenis in de Amerikaanse politiek. Lobbyen in de VS kent volgens Pappe (2007, 13) zijn oorsprong in het jaar 1830 wanneer mensen in de hal die naar de Congress Hall leidt, proberen om invloed op de besluitvorming van hun representanten uit te oefenen, sindsdien is het niet weg te denken in het Amerikaanse politieke systeem. Het Amerikaanse politieke systeem is volgens Hague en Harrop (2007, 213) te typeren als pluralistisch, in een dergelijke politieke systeem is er competitie tussen diverse belangengroepen om gehoord te worden door een responsieve overheid. De politieke macht van de VS is ruwweg te verdelen in een wetgevende macht: het Amerikaanse Congres, bestaande uit 435 leden van het Huis van Afgevaardigden en 100 leden in de Senaat; een uitvoerende macht: de Amerikaanse president, de Amerikaanse vicepresident bijgestaan door personeel in het Witte Huis; en een controlerende macht: de Supreme Court, een rechterlijk orgaan dat leiding geeft aan federale en statelijke rechtbanken (Hague en Harrop, 2007, 196).

² Noam Chomsky en Norman Finkelstein kregen geen toegang tot de staat Israël vanwege hun politieke opvattingen en of omwille van veiligheidsrisico's. Bron: Ynetnews.com. "Noam Chomsky denied entry to Israel." <http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-3890355,00.html> (geraadpleegd in juni 2013).

Norman Finkelstein zou leden van de terroristische groepering Hezbollah ontmoet hebben in Libanon. Bron: Yossi Melman en Haaretz correspondent. 24 mei 2008. Haaretz. "Israel denies entry to high-profile critic Norman Finkelstein." <http://www.haaretz.com/jewish-world/2.209/israel-denies-entry-to-high-profile-critic-norman-finkelstein-1.246487> (geraadpleegd in juni 2013).

Norman Finkelstein stelt volgens Mearsheimer en Walt (2006, 10) dat Israël met opzet de Onafhankelijkheidsoorlog (1948) was begonnen om een etnische zuivering van Palestijnen te faciliteren.

De pro-Israël lobby behoort tot de tien invloedrijkste lobbygroepen in Washington D.C.³ Andere zeer machtige lobbygroepen zijn volgens Business Pundit onder andere de wapen- en defensie industrie, olie-industrie, farmaceutische industrie, financiële industrie en wapenrechten. De belangrijkste organisaties in de Israël lobby zijn volgens Frankel de American Israeli Public Affairs Committee (AIPAC), de American Jewish Committee, de American Jewish Congress, de Anti-Defamation League en de Conference of Presidents of Major American Jewish Organizations.¹ De leden van de pro-Israël lobby zijn volgens Mearsheimer en Walt (2006B, 40) Amerikaanse Joden en Christelijke Zionisten. David Mittelberg (1999) zegt dat Amerikaanse Joden een spirituele band hebben met Israël, maar niet het verlangen hebben om zich er te vestigen, aangezien het voor Joden goed toeven is in de VS. Na 1967 werd de financiële en politieke steun van Amerikaanse Joden aan Israël zeer groot. Rabbi Kaplan schreef dat Joden die een goed onderkomen hadden gevonden in het Westen ten minste enkele jaren zich in dienst moeten stellen om vervolgte Joden uit andere delen van de wereld een veilig thuisland te bieden in Israël, dit noemde hij cultureel zionisme (Mittelberg, 1999, 4). Israël heeft volgens Pappe (2007, 5) sinds haar oprichting in 1948 een sterke band met christelijke zionisten uit de VS. Pappe (2007, 5) zegt dat christelijke zionisten geloven in de tweede komst van de Messias, wanneer alle Joden zijn teruggekeerd in het Beloofde Land. De succesvolle staatsstichting van Israël en de militaire overwinningen over haar buurlanden vormt voor deze groep christenen het bewijs dat de tijd van de Messias in aankomst is (Pappe, 2007, 6).

De werkwijze van de pro-Israël is volgens Mearsheimer en Walt (2006B, 41) divers, zo lobbyt de organisatie zowel bij de uitvoerende macht als de wetgevende macht, het doneert aan politieke campagnes, de organisatie adviseert haar leden bij verkiezingen hoe te stemmen en de organisatie beïnvloedt de publieke opinie in de VS. Onderzoek door de Center for Responsive Politics, een onafhankelijk en *nonprofit* onderzoeksinstituut in Washington D.C., naar financiële bijdragen van de pro-Israël lobby aan politici toont aan dat financiële bijdragen aan politieke campagnes in de jaren 1990 tot en met 2012 gestaag toeneemt.⁴ In 2012 werd er door pro-Israël *political action committees* (PACs) ongeveer drie miljoen Amerikaanse dollar betaald aan politieke campagnes en individuele bijdragen uit de lobby waren goed voor iets meer dan twaalf miljoen Amerikaanse dollar.⁵ Frankel stelt dat in de periode van 1990 tot 2006 de pro-Israël lobby in totaal een geldbedrag van 56,8 miljoen Amerikaans dollar aan politieke campagnes overmaakte, terwijl in diezelfde periode de pro-

³ Business Pundit. 26 april 2011. "10 of the Biggest Lobbies in Washington."

<http://www.businesspundit.com/10-of-the-biggest-lobbies-in-washington/> (geraadpleegd in juni 2013).

⁴ Center for Responsive Politics. "Our Mission: Inform, Empower & Advocate."

<http://www.opensecrets.org/about/> (geraadpleegd in juni 2013).

⁵ Center for Responsive Politics. "Pro-Israel: Long-Term Contribution Trends."

<http://www.opensecrets.org/industries/totals.php?cycle=2012&ind=Q05> (geraadpleegd in juni 2013).

Arabisch en pro-Moslim groepen slechts zorgdragend waren voor 297.000 Amerikaanse dollar.¹ Volgens Pappé (2007, 12) bezitten sympathisanten van de lobby vaak belangrijke posities in het Witte Huis, terwijl Arabisten in de laatste vijftientig jaar niet vaak belangrijke posities in de besluitvorming ingenomen hebben.

Het is belangrijk om inzicht te verkrijgen in hoe de pro-Israël lobby opereert en in hoeverre haar macht over het buitenlands beleid van de VS reikt, omdat veel mensen binnen en buiten de VS de gevolgen van de sterke verhouding tussen de twee landen ondervinden. Volgens Wilkerson, voormalig medewerker (2002-2005) van Colin Powell, vormt de huidige relatie met Israël een ballast voor de VS.⁶ Het luchtoffensief van Israël in de zomer van 2006 in Libanon toont aan hoe mensen ver verwijderd van de VS slachtoffer werden van de intensieve betrekkingen tussen de VS en Israël. Het Verenigd Koninkrijk en de VS waren ten aanzien van het offensief in Libanon pro-Israël en zij blokkeerden een resolutie in de Veiligheidsraad tegen Israël, waardoor Israël het conflict kon intensiveren.⁷ Daarnaast zorgt de intensieve samenwerking tussen Israël en de VS op het gebied van economie, defensie en diplomatie voor anti-amerikanisme in de Arabische wereld (Abdallah, 2003, 65). De aanslagen van Elf September (2001) en de aanslag op het World Trade Center in 1993 tonen aan dat burgers in de VS het slachtoffer kunnen worden van anti-amerikanisme. Beide aanslagen werden volgens Makdisi (2002, 552-556) door moslim fundamentalisten gelegitimeerd aan de hand van steun vanuit Washington D.C. aan Israël.

Over de pro-Israël lobby is al veel onderzoek verricht in termen van *hard power* en vanuit de theorie van het realisme. Het gebruik van *soft power* door de pro-Israël lobby om het buitenlandbeleid van de VS te beïnvloeden is tot op heden niet systematisch bestudeerd. In dit werk is onderzoek verricht naar het gebruik van *soft power* vanuit de theorie van het sociaalconstructivisme om inzicht te verkrijgen in de werkwijze van lobbygroepen. Door vanuit het sociaalconstructivisme de actor te onderzoeken, werden nieuwe inzichten verwacht. De onderzoeksvraag luidt als volgt: Maakte AIPAC gebruik van *soft power* in toespraken op de Annual Policy Conference in de periode 2012-2013? De sterke relatie tussen de VS en Israël, volgens sommigen het resultaat van de invloed van de pro-Israël lobby, heeft een maatschappelijk belang in de VS. Gevolgen van anti-amerikanisme zijn niet alleen voelbaar in de Arabische wereld, maar zelfs in de VS kunnen burgers het slachtoffer worden van dit fenomeen. Het onderzoek is een *case study* naar AIPAC en de methode van onderzoek is een *discourse analysis* van een viertal toespraken van twee AIPAC prominenten op het jaarlijkse congres van AIPAC in de periode van 2012 tot en met 2013.

⁶ VPRO. 2007. Tegenlicht. "De Israël Lobby." Door Marije Meerman. <http://tegenlicht.vpro.nl/afleveringen/2006-2007/plaats-des-oordeels/de-israel-lobby.html> (geraadpleegd in mei 2013).

⁷ BBC News. 22 maart 2007. "Bolton admits Lebanon truce block." http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/6479377.stm (geraadpleegd in juni 2013).

Drie van de vier toespraken zijn officieel gepubliceerd op de website van AIPAC, één van de vier toespraken is woord voor woord overgenomen van een officiële video-opname van AIPAC van de redevoering die AIPAC president Michael Kassen gaf op de Policy Conference van 2012. Dit onderzoek kan getypeerd worden als een verkennend onderzoek, aangezien voor het uitvoeren van het onderzoek nog niet bekend was of AIPAC gebruik maakt van *soft power*.⁸ Het doel van deze manier van onderzoeken is om hypothesen en verklaringen te ontwerpen voor toekomstig onderzoek door gebruik te maken van een combinatie van (*mixed methods*) kwalitatieve en kwantitatieve onderzoeksmethoden (Bergman, 2011).

Theoretisch kader

Morgenthau en Waltz zijn volgens Pappé (2007, 21) de grondleggers van het realisme, en later het neorealisme. Lebow (2011, 2218-2220) zegt dat het realisme de meest dominante benadering is in de leer van de internationale betrekkingen. Aanhangers van het realisme zien hegemoniale staten als de belangrijkste actoren in de wereldpolitiek (Lebow, 2011, 2218-2220). De auteur stelt dat in Morgenthau's visie op de wereldpolitiek staten zelfzuchtig zijn, het belangrijkste doel van staten is om de eigen militaire macht te maximaliseren (Lebow, 2011, 2220). Het internationale systeem gezien door de theorie van het realisme is volgens Dunne en Schmidt (2008, 92-103) een vijandige en bedreigende omgeving, in die omgeving is voor staten het belangrijkste doel om te overleven. Finnemore en Sikkink (2001, 398) zeggen dat in de benadering van het sociaalconstructivisme, de preferenties, identiteit en belangen van actoren verklaard kan worden aan de hand van de structuur waarin ze zich bevinden. Het sociaalconstructivisme houdt zich volgens Fearon en Wendt (2002, 58) vooral bezig met de vraag hoe ideeën en waarden het gedrag van actoren vormen. Dus volgens aanhangers van het sociaalconstructivisme vormen ideeën de belangen en identiteit van een actor, en het belangrijkste instrument in het sociaalconstructivisme is *social facts* (Finnemore en Sikkink, 2001, 393). Deze *social facts* zijn sociale constructen, zaken waar mensen collectief in geloven, en ze beïnvloeden de internationale politiek. Een voorbeeld van een sociaal construct of *theoretical construct* is volgens Hague en Harrop (2007, 17) de soevereiniteit van een staat. Bartelson (2011, 2470) zegt dat interne soevereiniteit verwijst naar het feit dat binnen een staat de overheid of leider absolute macht heeft in zijn territorium en er is sprake van externe soevereiniteit wanneer staten elkaar erkennen en zich niet mengen in de binnenlandse aangelegenheden van een andere staat. Finnemore en Sikkink

⁸ Harvard University. "Research Methods: Some Notes to Orient You." http://isites.harvard.edu/fs/docs/icb.topic851950.files/Research%20Methods_Some%20Notes.pdf (geraadpleegd in juni 2013).

(2001, 393) zeggen over het sociaalconstructivisme dat de structuur en de actor elkaar beïnvloeden, maar met de theorie kan men geen voorspellingen doen over de uitkomst van een politiek proces.

Nye (2004, 256), hoogleraar aan Harvard University, hanteert een tweedeling van het concept macht: *hard power* en *soft power*. Bij *hard power* vindt machtsuitoefening plaats van een actor over een andere actor door het gebruik van onder andere economische of militaire middelen. *Soft power* refereert aan de mogelijkheid van een actor om een andere actor te motiveren iets te doen, zonder daarbij gebruik te maken van haar economische of militaire macht. In het laatste geval is er sprake van aantrekkingskracht in plaats van dwang. Een vergelijkbare ontleding van het begrip macht komt van Brysk (1995, 564), hij maakt onderscheidt tussen drie vormen van macht: dwang, onderhandelen en overtuiging. Deze drie posities lijken overlap te hebben met de typologie van Nye, waarbij dwang past bij *hard power*, overtuiging bij *soft power* en onderhandelen er tussen in zit.

Keck en Sikkink (1999, 89) stellen dat ideeën en waarden de grootste factor zijn voor het ontstaan van zogenaamde *transnational advocacy networks (TANs)*: een bundel van actoren die opereert in een internationale omgeving ter behartiging van bepaalde deelbelangen. *TANs* trachten volgens Keck en Sikkink (1999, 91) beleid te veranderen door ideeën en waarden te uiten en door een bepaald vraagstuk op de politieke agenda te krijgen. De auteurs geven als voorbeelden van een TAN onder andere transnationale organisaties die samen werken om schendingen van mensenrechten, milieuvervuiling en de rechten van de vrouw onder de aandacht te brengen (Keck en Sikkink, 1999). Een *TAN* wordt bijeengehouden door overeenkomstige waarden en het intensief delen van informatie en diensten tussen de leden van het netwerk. Keck en Sikkink (1999, 95) hebben een typologie gemaakt om een beter inzicht te verkrijgen in de verschillende strategieën die *TANs* gebruiken om haar doelen te volbrengen. De typologie bestaat uit vier strategieën die door *TANs* gehanteerd worden, te weten: *information politics*, *symbolic politics*, *leverage politics* en *accountability politics*.

Keck en Sikkink (1999) zeggen dat het bij de eerste strategie, *information politics*, niet uitsluitend gaat om het bieden van feiten, maar om het duiden van de informatie en het presenteren van informatie in kaders. In de literatuur wordt dit *framing* genoemd: de manier waarop een boodschapper een coherent verhaal vormt van een gebeurtenis (Hague en Harrop, 2007, 130). Het gevolg van *framing* is volgens Hague en Harrop (2007, 129) dat het publiek een onderwerp interpreteert zoals de boodschap ontvangen is in het zorgvuldig geconstrueerde kader. Om het publiek te overtuigen van een bepaald standpunt dient een succesvol kader gemaakt te worden (Keck en Sikkink, 1999, 99). De auteurs zeggen dat een kader de hoogste kans op slagen heeft, wanneer het voldoet aan de volgende drie eigenschappen. De eerste eigenschap is een duidelijke en eenvoudige tweedeling tussen de

betrokken in een slachtoffer en een dader. Ten tweede moet er een beeld worden geschetst waarin de daders handelen met de intentie om de andere partij te benadelen. De derde eigenschap is een eenvoudig begrijpbare en haalbare oplossing voor het conflict. Keck en Sikkink (1999, 96) zeggen dat een boodschap een groot deel van de bevolking kan aanspreken, wanneer *TANs* eenvoudig taalgebruik hanteren en een simplistische voorstelling geven van de situatie.

Bij de tweede strategie, *symbolic politics*, herschrijft of duidt de *TAN* volgens Keck en Sikkink (1999, 95) symbolische gebeurtenissen. *Symbolic politics* wordt door Keck en Sikkink (1999, 95) gedefinieerd als "...the ability to call upon symbols, actions or stories that make sense of a situation or claim for an audience that is frequently far away." Brysk (1995, 562) zegt dat *symbolic politics* gehanteerd wordt om politieke opvattingen in een staat of samenleving te veranderen, een goede uitoefening van deze strategie beïnvloedt politieke actoren in termen van belangen, identiteit, beleid en legitimiteit. Het effect van *symbolic politics* bestaat volgens Brysk (1995, 574) uit twee stappen. Ten eerste zorgt de boodschapper met symboliek in zijn verhalen voor het openen van de *hearts and minds* van zijn doelgroep. De tweede stap is de verandering in politiek gedrag door een nieuw politiek bewustzijn. Brysk (1995, 577) zegt dat een publiek een politieke boodschap alleen accepteert, wanneer deze geloofwaardig (of legitiem) is. Volgens hem worden in politieke boodschappen vaak gerefereerd aan beroepen als arts, religieus leider, officier of posities in een samenleving zoals moeder, omdat deze posities een grote mate van legitimiteit in een samenleving genieten.

Bij de derde strategie, *leverage politics*, oefent een kleine organisatie druk uit op een grotere en belangrijker actor en het probeert de desbetreffende actor te overtuigen op een bepaald vraagstuk, met het doel het beleid naar eigen belang te vormen (Keck en Sikkink, 1999). Deze indirecte manier van het beleid veranderen kan een organisatie relatief veel meer macht geven, dan de organisatie met een directe actie zou kunnen bereiken. De auteurs maken onderscheid tussen materiële (*material leverage*) en morele mogelijkheden (*moral leverage*) om invloed uit te oefenen op de grotere partij. Materiële macht om invloed uit te oefenen betreft meestal geld of politieke stemmen. Volgens Keck en Sikkink (1999, 97) is dit een belangrijke voorwaarde voor een lobby om gehoord te worden door een overheid. Bij morele machtsuitoefening houdt de lobby de spiegel der moraliteit voor aan de actoren die deel uitmaken van een politiek vraagstuk. De reputatie van staten in de internationale gemeenschap doet er toe, en door immorele praktijken in kaart te brengen, kan een regering geprikkeld worden om zijn gedrag of beleid aan te passen. Regeringen zeggen vaak toe om bepaalde handelingen te verrichten, zachtende onder druk van bijvoorbeeld publieke opinie.

In de vierde strategie, *accountability politics*, gaat een lobby na wat een regering publiek heeft toegezegd te gaan doen. Als een regering zich niet aan de gemaakte beloften

houdt, dan gebruikt de lobby dit als munitie in de strijd om alsnog het beleid van de regering te veranderen. Een belangrijk aspect van een representatieve democratie is dat de regering in haar handelen verantwoording moet afleggen aan haar burgers. (Grant en Keohane, 2005, 29) Lobbyorganisaties kunnen druk uitoefenen op de besluitvorming van beleidsmakers zonder dat hier een juridische grondslag voor nodig is (Grant en Keohane, 2005, 35). Juist de VS is volgens Grant en Keohane (2005, 39) door zijn democratische bestel gevoelig voor een scala aan binnenlandse belangen en groeperingen. Deze invloeden zijn belangrijker dan de buitenlandse reputatie van de staat. Mocht de regering van de VS zich niet aan gemaakte afspraken houden, dan kan men de regering ter verantwoording roepen. In de vierde strategie van Keck en Sikkink (1999) voert de lobby druk uit op de regering, immers volgens Hague en Harrop (2007, 49) kan in de VS, een representatieve democratie, het electoraat haar leiders controleren.

Methoden

“Nevertheless, the Israel lobby, and AIPAC in particular, gained a reputation as the National Rifle Association of foreign policy: a hard-edged, pugnacious bunch that took names and kept score. But in some ways it was even stronger. The NRA's support was largely confined to right-wing Republicans and rural Democrats. But AIPAC made inroads in both parties and both ends of the ideological spectrum.”¹

AIPAC voldoet aan de definitie die Keck en Sikkink hanteren voor een *TAN*, aangezien de leden van de organisatie een (min of meer) gemeenschappelijke visie en belang hebben ten aanzien van Israël en met elkaar samenwerken om dit belang zo goed mogelijk te vertegenwoordigen (Lefebvre, 2006). AIPAC kan gezien worden als een actor, die onderdeel uitmaakt van een *transnational advocacy network*, de pro-Israël lobby. In dit onderzoek is gebruik gemaakt van een *case study* naar het gebruik van *soft power* door AIPAC. Een intensief onderzoek naar één casus heeft volgens Hague en Harrop (2007, 89-90) een bredere relevantie, aangezien de casus een voorbeeld is van andere actoren. Een intensieve *case study* bestudeert een casus in een bepaalde context, dat is volgens Hague en Harrop (2007, 90) zowel een sterke als zwakke kant van de onderzoeksstrategie. AIPAC werd in het onderzoek behandeld als een *critical case*, ook wel een *crucial case* genoemd om de bevindingen te kunnen generaliseren ten aanzien van andere politieke actoren. Hague en Harrop (2007, 92) zeggen dat een *critical case* geschikt is om te testen of een bepaald fenomeen voorkomt in de minst gunstige omstandigheden, als het daar voorkomt dan zal het waarschijnlijk ook voorkomen in betere omstandigheden. AIPAC beschikt over zeer grote *hard power*, als deze actor ook beschikt over *soft power*, dan is het zeer waarschijnlijk dat

actoren met minder *hard power* ook beschikken over *soft power*.

AIPAC is in 1953 opgericht en vandaag behoort het tot een van de meest machtige lobbyorganisaties van de VS.⁹ Morris J. Amitay, AIPAC's executive director van 1974 tot 1980, stelt dat AIPAC zo succesvol is omdat haar leden enthousiast zijn over Israël, ze hebben affiniteit met en kennis over het onderwerp en bovenal zijn ze gemotiveerd om politiek actie te voeren, zoals het onderhouden van contacten met leden van het Congres, het doneren aan politieke campagnes en het schrijven van brieven aan belangrijke politici.¹⁰ Birnbaum presenteert in het tijdschrift *Fortune* de bevindingen van een onderzoek van Democraat Mark Mellman, van the Mellman Group, en Republikein Bill McInturff, van Public Opinion Strategies, naar de machtigste lobbygroepen in Washington D.C.¹¹ In dit onderzoek hebben 2200 medewerkers van het Congres of het Witte Huis aangegeven welke organisaties met de scepter zwaaien. In de rapportage staat AIPAC op plaats nummer twee van de vijftintig meest invloedrijke lobbyorganisaties.

De oprichter van AIPAC is I.L. Kenen, een journalist van Canadese afkomst, volgens Frankel was hij een politiek activist voor Israël in de jaren '50 en '60.¹ Met geld van diverse Joodse organisaties maakte Kenen een vuist tegen de sterke olielobby, Arabisch georiënteerde diplomaten, politici en de teruglopende Amerikaanse steun aan Israël. De pro-Israël organisatie is werkzaam in meerdere onderdelen van het Amerikaanse politieke systeem, van invloed uitoefenen op de presidentsverkiezingen tot het onderhouden van persoonlijke contacten met leden van het Amerikaanse Congres.¹² Steve Rabinowitz, een consultant in Washington D.C. voor de Democratische Partij, zegt dat AIPAC een enorme invloed heeft op het politieke proces in de VS, vooral vanwege de financiële capaciteiten van de organisatie (Weiss, 2007, 8). Uit een onderzoek van het jaar 1963 van de Amerikaanse overheid naar de financiële transacties van AIPAC blijkt dat de pro-Israël organisatie in vier jaar tijd vijf miljoen Amerikaanse dollar vergaard heeft doordat de Joodse gemeenschap in de VS via Israël grote donaties aan AIPAC betaald zou hebben (Pappe, 2007, 15). Bovendien zegt Pappe (2007, 14) dat AIPAC invloed uitoefent op de publieke opinie in de VS, door het publiceren van het wetenschappelijke tijdschrift *The Near East Policy* en door de *think-tank* The Washington Institute for Near East Policy, beiden zijn gefinancierd door

⁹ Ben Buchwalter. 11 september 2009. "Israel Timeline: The Long Way Home. 100-plus years of pogroms, death camps, and endless struggle over a Jewish homeland." *Mother Jones*. <http://www.motherjones.com/politics/2009/08/long-way-home> (geraadpleegd in juni 2013).

¹⁰ Morris J. Amitay P.C. "About Us: Morris J. Amitay." http://morrisjmitay.com/about_morris_j_amitay.htm (geraadpleegd in juni 2013).

¹¹ Jeffrey H. Birnbaum. 8 december 1997. "Washington's power 25 which pressure groups are best at manipulating the laws we live by? A groundbreaking Fortune survey reveals who belongs to lobbying's elite and why they wield so much clout." *Fortune*. http://money.cnn.com/magazines/fortune/fortune_archive/1997/12/08/234927/ (geraadpleegd in juni 2013).

¹² AIPAC. 2013. "Home. About Us. How We Work." <http://www.aipac.org/about/how-we-work> (geraadpleegd in juni 2013).

AIPAC met het doel om het belang van Israël voor de VS op de politieke agenda te krijgen. Hague en Harrop (2007, 136-137) zeggen dat publieke opinie een belangrijke rol speelt in de politieke besluitvorming. Het hoofdkwartier van AIPAC bevindt zich in Washington D.C., waar honderd medewerkers actief zijn. In totaal heeft de organisatie honderdduizend leden, verspreid over het hele land (Lefebvre, 2006, 609).

De organisatie vermeld op haar website de belangrijkste doelen van deze actor: de betrekkingen tussen de VS en Israël versterken; politici uitleggen dat een sterk en veilig Israël in het belang is van de VS; en het bevorderen van de Tweestatenoplossing in het Palestijns-Israëliësch conflict.¹³ Bein (2004, 107), hoogleraar aan Stanford University, zegt dat in de bundel van actoren dat deel uitmaakt van de pro-Israël lobby, AIPAC een van de belangrijkste rollen speelt. De organisatie levert volgens hem kritiekloze steun aan Israël. De onvoorwaardelijke en niet-kritische houding ten opzichte van Israëlisch beleid door organisaties zoals AIPAC en de Anti-Defamation League (ADL) zorgt volgens Bein (2004, 108) dat minder dan de helft van de Amerikaanse Joden verbonden gelieerd zijn aan deze organisaties.

M.J. Rosenberg, een journalist en voormalig medewerker in Capitol Hill, publiceerde op zijn website een uitvoerig telefoongesprek uit 1992 tussen voormalig president van AIPAC, David Steiner, en Haim Katz, een zakenman, wat inzichten over de werkwijze van AIPAC oplevert.¹⁴ Uit het telefoongesprek blijkt dat AIPAC informatie verschaft aan haar leden betreffende kandidaten voor de Senaat, het Huis van Afgevaardigden of voor de Presidentsverkiezingen, zodat leden goed geïnformeerd geld kunnen doneren aan campagnes van pro-Israël gezinde kandidaten. David Steiner zegt in datzelfde telefoongesprek persoonlijke relaties te onderhouden met een scala aan invloedrijke Amerikaanse politici, zoals Bill Clinton en Al Gore, waardoor hij een sterke onderhandelingspositie zou hebben in de benoeming van de belangrijkste stafleden van de Amerikaanse president.

Elgindy (1995, 89) zegt dat in de Clinton-regering belangrijke posities zijn ingenomen door voormalig AIPAC medewerkers. Volgens Rabbijn Warshal worden leden van het Huis van Afgevaardigden meegenomen op luxueuze reizen naar het Beloofde Land, waar zij worden blootgesteld aan propaganda van Israël.¹⁵ Deze reizen worden vergoed door de liefdadigheidsorganisatie American Israel Education Foundation (AIEF), welke gelieerd is aan AIPAC. De organisatie schreef op haar website dat leden van het Amerikaanse Congres

¹³ AIPAC. 2013. "Home. About Us. Our Mission." <http://www.aipac.org/en/about/our-mission> (geraadpleegd in juni 2013)

¹⁴ M.J. Rosenberg. 16 mei 2012. "The Day AIPAC Went On The Record About How It Operates." <http://mjayrosenberg.com/2012/05/16/aipacs-congress/> (geraadpleegd in juni 2013).

¹⁵ Rabbi Bruce Warshal. 7 september 2011. "Warshal: The Power of AIPAC Continues." *Florida Jewish Journal*. http://articles.sun-sentinel.com/2011-09-07/opinion/fl-jjps-warshal-0907-20110907_1_aipac-israel-lobby-netanyahu-government (geraadpleegd in juni 2013).

gedurende de reis in Israël met eigen ogen ervaren hoe belangrijk de relatie tussen de VS en Israël is, tevens worden de leden in contact gebracht met de politieke elite van Israël.¹⁶

De jaarlijkse driedaagse bijeenkomst van AIPAC, genaamd AIPAC Annual Policy Conference, in het Washington Convention Center, wordt volgens Dreyfuss, schrijver van onder andere het tijdschrift *Mother Jones*, doorgaans bijgewoond door ongeveer zeven duizend pro-Israël activisten, meer dan de helft van alle senatoren en leden van het Congres, belangrijke Amerikaanse politici zoals de president en de vicepresident of presidentskandidaten en tenslotte representanten van Israël, zoals president Shimon Peres of premier Benjamin Netanyahu.¹⁷ In het jaarlijkse congres komen de belangrijkste economische, politieke en militaire vraagstukken van de VS en Israël aan de orde. Al geruime tijd wordt Iran door AIPAC geframed als het grootste gevaar voor Israël. De Amerikaanse president Bill Clinton, de Israëlische premier Yitzhak Rabin en AIPAC's *executive director* Neil Sher waren het volgens Elgindy (1995, 85) op de Annual Policy Conference van 1995 eens over het feit dat Iran in het gareel gehouden moest worden. De bijeenkomst van 2002 stond in het teken van de gezamenlijke strijd van de VS en Israël tegen het terrorisme, aangewakkerd door de aanslagen van Elf September zegt Hearn (2002), assistent redacteur van *Journal of Palestine Studies*. De auteur beweert dat Syrië, Irak en Iran door AIPAC geframed werden als sponsors van het terrorisme tegen Israël, ook zouden zij zich inspannen om nucleaire wapens te verkrijgen en tot slot zouden deze landen bezig zijn met het opbouwen van een rakettenarsenaal om tegen de VS of Israël te gebruiken. Op het congres werden parallellen gemaakt tussen terreur tegen de VS en terreur tegen Israël. De conferentie brengt tevens diverse delegaties van AIPAC-leden samen in een zaal met vooraanstaande politici uit Israël en de VS. Dreyfuss zegt dat AIPAC leden na afloop van de Annual Policy Conference massaal naar Capitol Hill gaan om te lobbyen voor wetsvoorstellen, die welgevallig zijn voor Israël. AIPAC werkt volgens Dreyfuss samen met christelijke zionisten en rechtervleugel Republikeinen en hij noemt de organisatie de meest formidabele lobby voor Israël. Hearn (2002) zegt dat er gedurende de bijeenkomst van 2002 video's getoond zijn, er werd geluisterd naar gastsprekers uit de Amerikaanse en Israëlische politiek, er werden intensieve lobby cursussen gegeven, bovenal stond de gelegenheid in het teken van mobilisatie en indoctrinatie van het publiek.

In het onderzoek is gebruik gemaakt van vier officiële transcripten en één onofficieel transcript van de belangrijkste toespraken van twee prominente AIPAC leden in de jaren

¹⁶ American Israel Education Foundation. The Charitable Organization Affiliated with AIPAC. "Mission Statement." <http://www.aiefdn.org/> (geraadpleegd in juni 2013).

¹⁷ Robert Dreyfuss. September/October 2009. "Is AIPAC Still the Chosen One? For decades, AIPAC has dominated DC's Israel lobby. But a popular president and dissent within the advocacy ranks could lead to a showdown on Middle East policy." *Mother Jones* <http://www.motherjones.com/politics/2009/09/aipac-still-chosen-one> (geraadpleegd in juni 2013).

2012 en 2013.¹⁸ Er is gekozen om gebruik te maken van deze bronnen om drie redenen. Ten eerste brengen de twee sprekers de belangrijkste onderwerpen onder de aandacht van het publiek en hieruit kan worden afgeleid wat de belangrijkste peilers zijn van de lobbyorganisatie. Ten tweede zijn van drie van de vier redevoeringen officiële transcripten op te vragen op de website van AIPAC, terwijl toespraken van voorgaande jaren niet langer verkrijgbaar zijn op de website. Het derde argument is dat de sprekers in de onderzochte periode dezelfde zijn, hierdoor neemt de verklaarde variatie niet af. De data werd onderzocht aan de hand van een *discourse analysis*. Volgens Neuendorf (2002, 5) is een *discourse analysis* geschikt om taalgebruik te onderzoeken van een tekst om belangrijke thema's aan te treffen. De methode is gecombineerd kwantitatief en kwalitatief onderzoek. Er is zowel sprake van interpretatie van data als statistische analyse. Het werk is idiografisch, de studie slaat op één geval, maar de bevindingen zouden tevens relevant zijn voor andere cases (Neuendorf, 2002, 10-11). In dit onderzoek is gebruik gemaakt van menselijke codificatie in plaats van *discourse analysis* met computer programma's omdat het aantal onderzochte toespraken gelimiteerd was en Alonzo en Volkens (2012, 6) stellen dat een *pre-test* door de menselijke hand nodig is om een woordenlijst samen te stellen voor toekomstig en grootschalig onderzoek van de concepten. Bovendien halen computerprogramma's niet altijd de betekenis uit een tekst, zoals een mens dat kan.

In dit onderzoek stond de vraag centraal of AIPAC gebruik maakt van *soft power*. *Soft power*, zoals beschreven in het werk van Nye (2004), is in dit onderzoek gekoppeld aan de typologie van Keck en Sikkink (1999). Het gebruik van tenminste een van de vier strategieën of een combinatie van meerdere strategieën werd beschouwd als de uitoefening van *soft power*. In Appendix I treft u het codeerschema aan. In het codeerschema staan de trefwoorden waarop het voorkomen van deze woorden in de vier speeches zijn geanalyseerd.

Delen van de toespraken die feiten, getallen en percentages bevatten, zijn gecodeerd tot *information politics*. Een deel is gecodeerd als *symbolic politics*, wanneer er gerefereerd werd naar onder andere cultuur, geschiedenis en onderscheidingen. Het verschil tussen *symbolic politics* en *information politics* was vaak klein, aangezien beide strategieën gebruik maken van zorgvuldig gekozen kaders. In dit onderzoek werd *symbolic politics* geïnterpreteerd als een verdieping van *information politics*. Voor het gebruik van *symbolic politics* moet eerst aan een randvoorwaarde voldaan zijn: het voorkomen van *information politics*. Naar mate er in een deel van de toespraken meer gebruik werd gemaakt van retorische technieken, zoals contrasten en superlatieven, en minder gebruik werd gemaakt van een technische omschrijving met vooral feiten, dan is dat deel gecodeerd als *symbolic*

¹⁸ U treft de transcripten aan in het appendix.

politics. In het onderzoek was sprake van *leverage politics* wanneer het publiek geactiveerd werd om een bepaalde handeling uit te voeren. Er is onderscheidt gemaakt in *leverage politics* tussen *material leverage* en *moral leverage*. Een expliciete vermelding in de redevoeringen naar materie, zoals geld, is gecodeerd als *material leverage*. Echter werden verwijzingen in de toespraken naar diplomatieke en politieke steun gerekend tot *moral leverage*. Als er in de toespraken sprake was van referenties naar officieel politiek beleid of beleidsvoorstellen van de VS, dan werd dat deel gerekend tot *accountability politics*. Werd er in een toespraak verwezen naar een belofte, inspanning of afspraak, dan is dat deel gecodeerd als *accountability politics*.

De verhoudingen tussen het gebruik van de diverse strategieën is een interessant gegeven, maar in principe is ieder gebruik van een van de vier strategieën een indicator voor het gebruik van *soft power*. Keck en Sikkink (1999) stellen dat niet alleen het bieden van informatie aan de buitenwereld belangrijk is voor de mate van succes van een lobby, maar het duiden en in context plaatsen van een situatie en of gebeurtenissen is nog veel belangrijker. Door middel van zorgvuldig geconstrueerde kaders, in welke goed en kwaad van elkaar gescheiden kunnen worden, wordt een publiek allereerst overtuigd van een bepaalde opvatting en daarna gemotiveerd om een bepaalde actie uit te voeren.

Uit de eerste bevindingen van de *pre-test* bleek dat zoeken op de trefwoorden (zoals te vinden in de Appendix) in de toespraken niet het volledige gebruik van de vier strategieën dekte. Dit kwam waarschijnlijk doordat de sprekers een grote variatie aan verschillende woorden en zinsdelen (retoriek) gebruiken om een bepaald onderwerp te omschrijven. Als oplossing voor dit probleem is in het onderzoek een meer intensieve analyse toegepast, waarbij zin voor zin gekeken is wat de functie van het deel tot het geheel is. Dit resulteerde in het coderen van een zinsdeel, een zin of een combinatie van zinnen tot een van de vier strategieën. Er is gebruik gemaakt van *word count* om een kwantitatieve maatstaf te geven aan de mate waarin een strategie voorkomt en op basis van kwalitatieve analyse zijn de belangrijkste zinnen toegelicht.

Resultaten

In de vier speeches van twee belangrijke AIPAC functionarissen op de AIPAC Policy Conference van 2012 en 2013 werd gebruik gemaakt van een combinatie van de strategieën die door Keck en Sikkink (1999) zijn omschreven. Het gebruik van woorden en zinnen die duiden op het willen overtuigen en motiveren van een publiek voeren de boventoon, kortom: er is sprake van het gebruik van *soft power*. De vier toespraken samen leveren 7003 woorden op en hiervan worden 5752 woorden gebruikt als *soft power*, dat is maar liefst 82 procent, zie Tabel 1 op pagina 15.

Tabel 1: Overzicht data-analyse van de vier toespraken

	Speech 1: AIPAC President Michael Kassen at Policy Conference 2013	Speech 2: AIPAC Executive Director Howard Kohr at Policy Conference 2013	Speech 3: AIPAC Executive Director Howard Kohr at Policy Conference 2013	Speech 4: AIPAC President Michael Kassen at Policy Conference 2012
Strategie	%	%	%	%
<i>Information politics</i>	57% (N=729)	46% (N=757)	42% (N=638)	56% (N=724)
<i>Symbolic politics</i>	14% (N=175)	26% (N=424)	31% (N=473)	22% (N=280)
<i>Accountability politics</i>	0% (N=0)	7% (N=114)	7% (N=104)	6% (N=82)
<i>Leverage politics</i>	(30%) (N=382)	(22%) (N=358)	(20%) (N=309)	(16%) (N=203)
- <i>moral</i>	19% (N=249)	19% (N=307)	18% (N=276)	13% (N=164)
- <i>material</i>	10% (N=133)	3% (N=51)	2% (N=33)	3% (N=39)
Totaal	100% (N=1286)	100% (N=1653)	100% (N=1524)	100% (N=1289)
Totaal aantal woorden speech	1751	1906	1869	1477
Totaal aantal woorden <i>soft power</i>	1286	1653	1524	1289
Aandeel <i>soft power</i>	73%	87%	82%	87%

De vier toespraken van AIPAC prominenten zijn geanalyseerd op het voorkomen van de strategieën van Keck en Sikkink (1999). In percentages is uitgedrukt hoe groot het aandeel van een strategie ten opzichte van het geheel is. N refereert aan het totaal aantal woorden dat gecodeerd is als een bepaalde strategie.

Michael Kassen, president van AIPAC, sprak op de jaarlijkse bijeenkomst van AIPAC's Policy Conference in 2012 en 2013. Zijn toespraak is te beschouwen als een betoog, omdat hij de leden van AIPAC probeert te overtuigen van het feit hoe belangrijk AIPAC is voor het voortbestaan van Israël: "*Thank you for being here, for making AIPAC a priority and for joining together for three of the most important days effecting Israel's future*". Deze uitspraak kan getypeerd worden als *information politics*, aangezien de spreker de boodschap concentreert op de toekomst van Israël en hoe veel invloed de bijeenkomst hier op uitoefent. De toespraak bestaat uit een totaal aantal van 1751 woorden. Aan de hand van de methoden, welke uitgelegd zijn in het onderdeel methoden en het appendix, kunnen hiervan 1286 woorden gerekend worden tot het gebruik van *soft power*, dat is 73% van het geheel. In de toespraak zijn drie van de vier strategieën gebruikt, welke door Keck en Sikkink (1999) zijn omschreven, te weten: *information politics*, *symbolic politics* en *leverage politics*. In deze toespraak is een toepassing van *accountability politics* niet aangetroffen. In tabel 1 (zie pagina 15) treft u de verhouding van de strategieën ten opzichte van elkaar aan. Het valt op dat *information politics* in dit geval veel meer (57%) voorkomt dan *symbolic politics* (14%), *moral leverage* (19%) en *hard leverage* (10%). Het werk van Michael Kassen zet uiteen hoe de situatie in het Midden-Oosten drastisch veranderd is en hoe deze situatie het voortbestaan van Israël ondermijnt. De intensieve betrekkingen tussen de VS en Israël wordt gevierd. Daar tegenover worden regimes van Syrië, Libanon, Egypte, Jordanië en, in het bijzonder, Iran geportretteerd als instabiel, radicaal islamitisch en gevaarlijk voor de vrede in de regio. Dit gedeelte is gecodeerd als *information politics* omdat het een kader biedt waar de rest van het stuk op voorbouwt. Israël en Amerika worden afgebeeld als goed - of onschuldig - terwijl de Islamitische buurlanden en terroristische groeperingen het stempel kwaadaardig - of daders - opgedrukt krijgen. De sterke relatie tussen de VS en Israël is volgens Kassen in het belang van beide langens: Israël is de enige stabiele staat in het Midden-Oosten en het dient de belangen van de VS. De VS is de enige bondgenoot waar Israël onvoorwaardelijk op aan kan. De tweedeling tussen goed en kwaad gaat nog verder.

Vervolgens wordt een beroep gedaan op het publiek of hij en zij alles in hun mars doen om de alliantie tussen de VS en Israël te versterken/sterk te houden, en daarmee de veiligheid/existentie van Israël te garanderen. Dit stuk maakt gebruik van *hard leverage*, aangezien de inspanning van het publiek verwijst naar onder andere het doneren van campagnegeld aan pro-Israël kandidaten, het onderhouden of beginnen van relaties met politici, het bewust maken van het belang van Israël en leden van het Amerikaanse Congres uitnodigen deel te nemen aan een georganiseerde reis in Israël. Het deel daaropvolgend verhaalt over de werking van de lobby in het Amerikaanse Congres en de veranderde samenstelling van leden van dit instituut, hierbij wordt gebruik gemaakt van *information politics*. De implicaties van deze verandering wordt door *symbolic politics* aan het publiek

gepresenteerd. Aan de hand van *information politics* wordt nog eens het contrast gecreëerd tussen Israël en Iran met als voorbeeld de wedergeboorte van Israël in 1948 en de bezetting van de Amerikaanse ambassade in Teheran in 1979. Daarnaast wordt met deze strategie het belang uitgelegd om de demografische diversiteit van de achterban te vergroten, doordat etnische minderheden in de toekomst een groter aandeel hebben in het politieke proces. In de tweede helft van het werk verteld Kassen dat een sterke relatie tussen de VS en Israël in het belang is van beide landen. Die bewering wordt met enkele kaders en een combinatie van *information politics* en *symbolic politics* ondersteund. Israël wordt afgebeeld als stabiele staat, welke voortdurend bedreigd wordt door de openlijke vijandigheid van Islamitische regimes in een turbulente regio. De Joodse staat wordt door Kassen ook omschreven als een modern land, dat koploper is in ongeveer iedere specialiteit. In tabel 1 is gerapporteerd dat het gebruik van *information politics* de boventoon voert in de toespraak van Kassen in het jaar 2013. Een grondige data-analyse van redevoering 1 lijkt vooral te wijzen op het belang van *leverage politics*, die strategie moet het publiek motiveren zich in te spannen voor het winnen van harten (*moral leverage*) en door materiële steun te leveren, bijvoorbeeld politieke stemmen en financiële geldstromen (*hard leverage*). Het gebruik van *information politics* en *symbolic politics* lijkt het publiek vooral klaar te stomen voor de laatste schakel, te weten in actie brengen, in het proces van informeren, overtuigen en motiveren. De toespraak kan gezien worden als een gradueel proces, waarbij de drie gehanteerde strategieën elk de specifieke stap ondersteunen. Het bieden van kaders is van groot belang om de informatie te structureren, maar het is uiteindelijk de boodschap om in actie te komen voor Israël die achterblijft. Inspanningen van het publiek kunnen de loop van de geschiedenis immers veranderen volgens de toespraak.

De tweede toespraak die in dit onderzoek op het gebruik van *soft power* is geanalyseerd is de toespraak van *executive director* Howard Kohr van AIPAC ter gelegenheid van de Policy Conference in het jaar 2013. Howard Kohr werd door GQ in 2007 uitgeroepen tot nummer zes van de vijftig machtigste mensen in Washington D.C.^{19, 20} De redevoering bestaat uit 1906 woorden, hiervan zijn 1653 woorden gerekend tot het gebruik van de strategieën van Keck en Sikkink (1999), dat is 87% van het totale werk, zie tabel 2 (pagina 15). In deze toespraak wordt er ten opzichte van toespraak 1 meer gebruik gemaakt van *soft power*, deze bevinding is weergegeven in tabel 4 (zie pagina 16). In tegenstelling tot de eerste toespraak wordt in dit werk gebruik gemaakt van alle vier de strategieën van overtuiging, zoals in het werk van Keck en Sikkink (1999) wordt beschreven. Er wordt in

¹⁹ Mother Jones. September/october 2009. "Stars of David. Some movers and shakers of America's Israel policy." <http://www.motherjones.com/politics/2009/09/stars-david> (geraadpleegd in juni 2013).

²⁰ Raha Naddaf en Greg Veis. September 2007. "The 50 Most Powerful People in D.C." GQ. <http://www.gq.com/news-politics/newsmakers/200708/fifty-most-powerful-dc-washington-political-aides-journalists> (geraadpleegd in juni 2013).

deze toespraak meer gevarieerd gebruik gemaakt van de verschillende technieken. *Information politics* komt nog steeds het meest (46%) voor, gevolgd door *symbolic politics* (26%). *Leverage politics* en *accountability politics* nemen respectievelijk een derde (22%) en vierde (7%) plaats in. De toespraak wordt ingeleid door een omschrijving van wat president Obama zou zien bij een bezoek aan de Joodse staat. Daarbij wordt door middel van een kader en *symbolic politics* een tweedeling gemaakt tussen Israël enerzijds en de omgeving waar de kleine staat zich bevindt anderzijds. Israël wordt door Kohr afgebeeld als de bakermat van innovatie, waar jonge dienstplichtigen dit wonder beschermen tegen inkomende raketten. Het is het enige land in de naburige omgeving die dezelfde visie en waarden deelt met de VS. De direct naburige omgeving wordt weggezet als een zeer instabiele regio, waar regeringen kampen met - of verantwoordelijk zijn voor – extreme armoede, oorlog, islamitisch terrorisme en het streven naar een nucleair wapen. Een soortgelijke tweedeling, zoals uiteengezet in de theorie van Keck en Sikkink (1999, 96-99), waarbij Israël vooruitstrevend, stabiel en goedaardig en de regio instabiel, gevaarlijk en islamitisch fundamentalistisch is, troffen we eerder aan in toespraak 1. Kohr borduurt voort op het kader waarin Islamitische regimes, zoals Egypte, Jordanië, Syrië, Iran, Turkije, Libië en Azerbeidjaan niet te vertrouwen zijn. Ook wordt de zogenaamde Arabische lente aangehaald om een somber beeld van het nieuwe Midden-Oosten weer te geven. Kohr doet dit voornamelijk aan de hand van *information politics*. Het tweede punt dat hij maakt is dat de VS en Israël allebei slachtoffer zijn van het beleid van de vijandelijke staten en dat intensievere bilaterale betrekkingen cruciaal zijn. Een belangrijk vraagstuk voor de VS en Israël is het voorkomen dat Iran de capaciteit tot het maken van nucleaire wapens ontwikkeld. In dat stuk maakt Kohr gebruik van *accountability politics* door te verwijzen naar de positie van Obama in de casus Iran. Door middel van *information politics* omschrijft diverse probleemgevallen die vragen om een gezamenlijke (VS en Israël) aanpak. De samenwerking tussen de twee landen moet ten eerste gaan om het beleid in het Midden-Oosten, maar een reeks aan andere samenwerkingsmogelijkheden ligt volgens Kohr in het vooruitzicht.

Tot slot wordt de samenwerking nog een keer gestoeld met probleemgevallen die vragen om een gezamenlijke (VS en Israël) aanpak. De samenwerking tussen de twee landen moet ten eerste gaan om het beleid in het Midden-Oosten, maar een reeks aan andere samenwerkingsmogelijkheden ligt volgens Kohr in het vooruitzicht. Tot slot wordt de samenwerking nog een keer gestoeld met *symbolic politics* op het kleine land dat karakter en middelen weet te combineren, evenals beschikt over dezelfde waarden en idealen als de VS en als een van de weinige staten in de wereld zich inzet voor vrijheid en democratie. Een klein stuk verderop wordt wederom gebruik gemaakt van *symbolic politics* om de wonderlijke prestaties op het gebied van wetenschap van Israël weer te geven. Het lobbyen zelf wordt

door middel van *symbolic politics* zeer belangrijk gemaakt: Lobbyen voor Israël gaat niet enkel om het voordragen en verdedigen van wetsvoorstellen, maar het betreft existentiële kwesties. Voor Israël - om te blijven bestaan - en voor de wereldbevolking - omdat Israël door zijn wetenschappelijke doorbraken bijdraagt aan een scala van factoren die de levenskwaliteit voor alle mensen kan verbeteren. Het stuk sluit af met het gebruik van *information politics* en een kader waarin de bewering dat een sterke band tussen de VS en Israël zorgt voor een sterker Amerika, een veiliger Israël en een betere wereld wordt geponeerd. Toespraak 2 biedt veel handvaten voor vergelijkingen tussen bondgenoten en vijanden. Het belang van intensieve samenwerking tussen de twee bondgenoten, voor het nastreven van het eigen belang en het algemeen belang zijn helder. Het karakter van de redevoering is voornamelijk informierend en overtuigend. Het werk roept niet op tot in actie komen, zoals in het geval van redevoering 1. Dit is opmerkelijk, aangezien aan de eerste voorwaarden voor het tot het in actie brengen van mensen voldaan is, namelijk een publiek informeren en vervolgens overtuigen van een bepaald standpunt. In toespraak 1 was vooral aan het einde van het werk ruimte voor het opzweepen van het publiek, iets wat in redevoering 2 ontbreekt.

De laatste toespraak is gegeven door dezelfde spreker als in toespraak 2 van dit onderzoek, Howard Kohr, *executive director* van AIPAC. Het werk is afkomstig van de Policy Conference van 2012. In totaal beslaat de redevoering 1869 woorden, zie tabel 4 (pagina 16). Hiervan zijn 1524 gelieerd aan het gebruik van *soft power*, dat is 82% van het geheel. Hiermee neemt het werk een tweede positie in het gebruik van *soft power*. Net zoals toespraak 2, maakt de laatste redevoering gebruik van alle vier de strategieën van Keck en Sikkink (1999). In tabel 3 (pagina 15) treft u de verhoudingen van de aanwezigheid van de specifieke strategieën ten opzichte van elkaar aan. Redevoering 3 heeft een zeer gelijkwaardige interne verhouding van het gebruik van de strategieën van Keck en Sikkink (1999) als toespraak 2. *Information politics* komt het meest (42%) voor, gevolgd door *symbolic politics* (31%). *Leverage politics* is te vinden op plaats drie (20%) van het gebruik van *soft power* en *accountability politics* geniet de laatste positie (7%), hiermee komt die laatste strategie het minst voor in toespraak 3. De tweede toespraak uit dit onderzoek afkomstig van Kohr begint met een behoorlijk groot stuk over Iran, waarbij *information politics* en *symbolic politics* de boodschap ondersteunt dat het regime de (economische- en veiligheids-) belangen van de VS ondermijnt. In dit stuk wordt het gevaar van stijgende oliepijzen door toedoen van Iran en de mogelijke proliferatie van nucleaire wapens of kennis over het verkrijgen van nucleaire wapens aan bondgenoten van Iran – tevens vijanden van de VS. Het kader dat gehanteerd wordt is dat de VS en haar bondgenoten zwakker worden door een nucleair Iran en de vijanden van de VS sterker worden. *Symbolic politics* wordt in het stuk gebruikt om de herinnering aan de Koude Oorlog op te roepen, in het bijzonder het

rationele denken van de Sovjet-Unie, iets wat dat volgens Kohr de leiders van Iran ontbreekt. Vervolgens wordt de stap gemaakt van het gevaar voor de VS naar het existentiële gevaar voor Israël. *Information politics* wordt toegepast om de situatie tussen Iran en Israël te duiden: Iran vreest niet om Israël nucleair aan te vallen als het de middelen verkrijgt om een dergelijke militaire operatie uit te voeren. Zelfs gematigde politici in Iran zouden Israël graag van de kaart willen vegen. In het tweede deel construeert Kohr het kader dat Israël niet uit is op een conflict met Iran. Iran is degene die regionale stabiliteit ondermijnt door in het geheim te werken aan nucleaire wapens. Vervolgens maakt de spreker gebruik van *leverage politics*, vooral *hard leverage*, om de VS te binden aan Israël. Als het voor Israël noodzakelijk zou zijn om militair in te grijpen in Iran, dan moet de VS achter Israël staan. De strategie *accountability politics* wordt gebruikt om lof uit te spreken over – en terug te blikken op – het beleid van de Amerikaanse president Barack Obama. Zijn regering heeft volgens Kohr bijgedragen aan een significante drukuitoefening op het regime in Teheran. Aan de hand van *symbolic politics* en *information politics* wordt beargumenteerd dat de druk op Iran niet voldoende is en dat een falend beleid grote gevolgen kan hebben voor Israël, de VS en de wereld.

De symboliek uit deze toespraak gaat over het bang maken van de Iraanse leiders, opdat zij de nucleaire ambities zullen opgeven. Aan de hand van een kader en *information politics* wordt uiteengezet hoe de situatie aangepakt moet worden om de belangen van Israël en de VS in veiligheid te brengen. Voor het laatste onderdeel van de toespraak, waarin het belang van samenwerking tussen de VS en Israël opnieuw onderstreept wordt en tevens het belang om als één partij leden van het Amerikaanse Congres te overtuigen wordt geponeerd, vindt er een in werking treden van een belangrijke schakel plaats. In het voorlaatste stuk gebruikt Kohr de herinnering aan de Holocaust om het belang van zelfredzaamheid van Israël en een stevige relatie met de VS geen luxe is, maar een existentieel belang dient voor het Joodse volk. Dat stuk kan beschouwd worden als *moral leverage*, aangezien het sympathie opbouwt bij het publiek en de doelgroep beweegt om in actie te komen. In het laatste stukje van de toespraak komen enkele keren verwijzingen voor naar de laatste schakel in het proces van overtuigen: het daadwerkelijk mobiliseren van de achterban. De kaders, *information politics* en *symbolic politics* lijken ondergeschikt aan – maar noodzakelijk voor – de laatste stap: het in beweging brengen van de doelgroep door middel van *leverage politics*. Wat dat betreft lijkt de structuur van de laatste toespraak uit dit onderzoek een beetje op de eerste toespraak. Daar werd het publiek ook achtergelaten met de boodschap om in actie te komen voor het belang van Israël en de VS.

Conclusie

Eerder onderzoek naar AIPAC was vooral gericht op het realisme en de verkenning van *hard power*. De bevindingen waren dat AIPAC een buitengewoon welvarende organisatie is en dat zij diverse methoden hanteert om haar doelen te volbrengen. Voorop staat het intensiveren van de banden op economisch, politiek en militair terrein tussen de VS en Israël. De band tussen de VS en Israël is ongekend, de VS is de enige onvoorwaardelijke bondgenoot van de kleine Joodse staat.

In de inleiding van dit onderzoek werd de verwachting uitgesproken dat AIPAC gebruik zou maken van het concept *soft power*, welke in het werk van Nye (2004) is uiteengezet. In dit onderzoek is *soft power* gemeten door dit gelijk te stellen aan het gebruik van de strategieën *information politics*, *symbolic politics*, *accountability politics* en *leverage politics* van Keck en Sikkink (1999). Uit de data-analyse blijkt dat het gebruik van de vier strategieën, en in het bijzonder *information politics* en *symbolic politics*, veelvuldig voorkomt. De data uit het onderzoek waren in totaal vier toespraken uit het jaar 2012 en 2013 door prominente AIPAC leden op het jaarlijkse congres in Washington DC. Door gebruik te maken van een *discourse analysis* is de inhoud van de officiële transcripten van de toespraken onderzocht op het gebruik van indicatoren van *soft power*. De bevindingen zijn dat in alle vier de toespraken het gebruik van een combinatie van meerdere strategieën van Keck en Sikkink (1999) veelvuldig voorkomt. Hierbij is er sprake van een graduele toepassing. Door het gebruik van *information politics* en *symbolic politics* is er in twee van de drie speeches allereerst een weg vrij gemaakt om het publiek te overtuigen van een bepaald standpunt om vervolgens aan de hand van *leverage politics* het publiek te mobiliseren om specifieke handelingen uit te voeren, zoals het belang van Israël voor de VS onder de aandacht brengen bij leden van het Amerikaanse Congres.

De bevindingen uit dit onderzoek naar het gebruik van *soft power* kunnen gevolgen hebben voor de behandeling van andere politieke actoren, zoals lobbyorganisaties. Wanneer een zeer machtige actor in termen van *hard power* tevens beschikt over *soft power*, dan is te verwachten dat actoren met minder *hard power* zeker zullen beschikken over *soft power*.

Discussie

De data-analyse van de drie toespraken zou een vertekend beeld opgeleverd kunnen hebben in statistisch opzicht, namelijk de verhouding tussen het gebruik van *information politics* en *symbolic politics*. Dat kwam door de overlap tussen de twee strategieën en daardoor wellicht resulterende in een foutieve codering. Voor het bredere onderzoek, namelijk de vraag of een lobbyorganisatie gebruik maakt van *soft power*, heeft deze mogelijke foutieve codificatie geen complicaties. Het voorkomen van *information politics* en *symbolic politics* wijst immers allebei naar de aanwezigheid van *soft power*.

In het vervolg kan het coderen van de toespraken door meerdere codeurs leiden tot een verhoogde betrouwbaarheid (*reliability*), wanneer het huidige onderzoek door andere menselijke codeurs wordt uitgevoerd, worden wellicht andere uitkomsten aangetroffen, vanwege een verschillende interpretatie van de tekst (Neuendorf, 2002). Alonso en Volkens (2012, 12) stellen dat bij replicatie van het onderzoek dezelfde resultaten aangetroffen moeten worden, de toespraken van AIPAC lijken echter eenvoudig op meerdere manieren geïnterpreteerd te worden, waardoor de betrouwbaarheid van de bevindingen in het geding is.

Een aanbeveling voor toekomstig onderzoek is het analyseren van toespraken op de Annual Policy Conference van niet-AIPAC leden, zoals de Amerikaanse president, de Amerikaanse vicepresident, de Israëlische premier en de Israëlische president. Het is interessant om te onderzoeken of die sprekers hetzelfde taalgebruik en retoriek hanteren en of zij dezelfde vraagstukken aansnijden als de hoge AIPAC medewerkers. Daarnaast zou de verklaarde variantie verhoogd kunnen worden door meer toespraken te analyseren, bovendien zou op die manier een patroon van de congressen door de tijd heen vastgesteld kunnen worden.

Literatuurlijst

- Abdallah, Abdel, Mahdi. 2003. "Causes of Anti-Americanism in the Arab World: A Socio-Political Perspective." *Middle East Review of International Affairs* 7 (December):62-73
- Alonso, Sonia, Andrea Volkens en Braulio Gómez. 2012. *Content-analyzing Political Texts. A Quantitative Approach*. Madrid: Centro de Investigaciones Sociológicas (CIS).
- AIPAC. 2013. "Home. About Us. How We Work." <http://www.aipac.org/about/how-we-work> (geraadpleegd in juni 2013).
- AIPAC. 2013. "Home. About Us. Our Mission." <http://www.aipac.org/en/about/our-mission> (geraadpleegd in juni 2013).
- American Israel Education Foundation. The Charitable Organization Affiliated with AIPAC. "Mission Statement." <http://www.aiefdn.org/> (geraadpleegd in juni 2013).
- Amitay, Morris J. "About Us: Morris J. Amitay." http://morrisjiamitay.com/about_morris_j_amitay.htm (geraadpleegd in juni 2013).
- Bartelson, Jens. 2011. "Sovereignty." In *International Encyclopedia of Political Science*, eds. Badie, Bertrand, Dirk Berg-Schlosser, and Leonardo Morlino. Thousand Oaks(CA): SAGE Publications, Inc., 2470-2473.
- BBC News. 22 maart 2007. "Bolton admits Lebanon truce block." http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/6479377.stm (geraadpleegd in juni 2013).
- Beinin, Joel. 2004. "The new American McCarthyism: policing thought about the Middle East." *Race & Class* 46(1):101-115.
- Bergman, M. 2011. "Mixed Methods" In *International Encyclopedia of Political Science*, eds. Badie, Bertrand, Dirk Berg-Schlosser, and Leonardo Morlino. Thousand Oaks(CA): SAGE Publications, Inc., 1586-1590.
- Birnbaum, Jeffrey H. 8 december 1997. "Washington's power 25 which pressure groups are best at manipulating the laws we live by? A groundbreaking Fortune survey reveals who belongs to lobbying's elite and why they wield so much clout." *Fortune*. http://money.cnn.com/magazines/fortune/fortune_archive/1997/12/08/234927/ (geraadpleegd in juni 2013).
- Brysk, Alison. 1995. "'Hearts and Minds': Bringing Symbolic Politics Back In." *Polity* 27 (Summer):559-585.
- Buchwalter, Ben. 11 september 2009. "Israel Timeline: The Long Way Home. 100-plus years of pogroms, death camps, and endless struggle over a Jewish homeland." *Mother Jones*. <http://www.motherjones.com/politics/2009/08/long-way-home> (geraadpleegd in juni 2013).

- Business Pundit. 26 april 2011. "10 of the Biggest Lobbies in Washington."
<http://www.businesspundit.com/10-of-the-biggest-lobbies-in-washington/>
 (geraadpleegd in juni 2013).
- Center for Responsive Politics. "Our Mission: Inform, Empower & Advocate."
<http://www.opensecrets.org/about/> (geraadpleegd in juni 2013).
- Center for Responsive Politics. "Pro-Israel: Long-Term Contribution Trends."
<http://www.opensecrets.org/industries/totals.php?cycle=2012&ind=Q05>
 (geraadpleegd in juni 2013).
- Dershowitz, Alan. 2006. "Debunking the Newest - and Oldest – Jewish Conspiracy: A Reply to the Mearsheimer-Walt "Working Paper"". Harvard Law School.
- Robert Dreyfuss. September/october 2009. "Is AIPAC Still the Chosen One? For decades, AIPAC has dominated DC's Israel lobby. But a popular president and dissent within the advocacy ranks could lead to a showdown on Middle East policy."
Mother Jones <http://www.motherjones.com/politics/2009/09/aipac-still-chosen-one>
 (geraadpleegd in juni 2013).
- Dunne, Tim en Brian C. Schmidt. 2008. "Realism" In *The Globalization of World Politics* (4th ed.), eds. John Baylis, Steve Smith en Patricia Owens. New York:Oxford University Press, 90-106.
- Elgindy, Khaled. 1995. "AIPAC 1995: Politics and Priorities." *Journal of Palestine Studies* 24 (Summer):83-89.
- Fearon, James & Wendt, Alexander. 2002. 'Rationalism v Constructivism. A Sceptical View' in Walter Carlsnaes et al. (eds) *Handbook of International Relations*, London: Sage, pp. 52-72
- Finnemore, Martha & Kathryn Sikkink. 2001. 'Taking Stock: The Constructivist Research Program in International Relations and Comparative Politics.' *Annual Review of Political Science* 4, pp. 391-416
- Frankel, Glenn. 16 juli 2006. "A Beautiful Friendship?" *The Washington Post*
http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2006/07/12/AR2006071201627_2.html (geraadpleegd in juni 2013).
- Grant, Ruth W. en Robert O. Keohane. 2005. "Accountability and Abuses of Power in World Politics." *American Political Science Review* 99 (February):29-43.
- Hague, Rod, en Martin Harrop. 2007. *Comparative Government and Politics: An Introduction* (7th edition). New York: Palgrave Macmillan.
- Hague, Rod, en Martin Harrop. 2010. *Comparative Government and Politics: An Introduction* (8th edition). New York: Palgrave Macmillan.
- Harvard University. "Research Methods: Some Notes to Orient You."
<http://isites.harvard.edu/fs/docs/icb.topic851950.files/Research%20Methods%20Some%20Notes.pdf> (geraadpleegd in juni 2013).
- Hearn, Dana. 2002. "AIPAC Policy Conference, 21-23 April 2002." *The Journal of Palestine*

Studies 31 (Summer):66-70.

- Keck, Margaret E. en Kathryn Sikkink. 1999. "Transnational advocacy networks in international and regional politics." *International Social Science Journal* 51 (March):89-101.
- Laham, Nicholas. 2002. *Selling AWACS to Saudi Arabia: The Reagan Administration and the Balancing of America's Competing Interests in the Middle East*. Westport (CT): Greenwood Publishing Group.
- Lebow, R. Ned. 2011. "Realism in International Relations." In *International Encyclopedia of Political Science*, eds. Badie, Bertrand, Dirk Berg-Schlosser, and Leonardo Morlino. Thousand Oaks(CA): SAGE Publications, Inc., 2218-2224.
- Lefebvre, Stéphane. 2006. "Spying on Friends?: The Franklin Case, AIPAC, and Israel." *International Journal of Intelligence and CounterIntelligence* 19(Number 4):600-621.
- Makdisi, Ussama. 2002. "'Anti-Americanism' in the Arab World: An Interpretation of a Brief History." *The Journal of American History* 89 (September):538-557.
- Mearsheimer, John J. en Stephen M. Walt. 2006A. "The Israel Lobby." *London Review of Books* 28(March):3-12.
- Mearsheimer, John J. en Stephen M. Walt. 2006B. "The Israel Lobby and US Foreign Policy." *Middle East Policy* 13(Fall):29-87.
- Mearsheimer, John J. en Stephen M. Walt. 2007. *The Israel Lobby and U.S. Foreign Policy* (1st edition). New York: Farrar, Straus and Giroux.
- Melman, Yossi en Haaretz correspondent. 24 mei 2008. Haaretz. "*Israel denies entry to high-profile critic Norman Finkelstein.*" <http://www.haaretz.com/jewish-world/2.209/israel-denies-entry-to-high-profile-critic-norman-finkelstein-1.246487> (geraadpleegd in juni 2013).
- Mittelberg, David. 1999. *The Israel Connection and American Jews*. Westport (CT):Praeger Publishers.
- Mother Jones. September/october 2009. "Stars of David. Some movers and shakers of America's Israel policy." <http://www.motherjones.com/politics/2009/09/stars-david> (geraadpleegd in juni 2013).
- Naddaf, Raha en Greg Veis. September 2007. "The 50 Most Powerful People in D.C." GQ. <http://www.gq.com/news-politics/newsmakers/200708/fifty-most-powerful-dc-washington-political-aides-journalists> (geraadpleegd in juni 2013).
- Neuendorf, Kimberly A. 2002. *The Content Analysis Guidebook*. Thousand Oaks (CA):Sage Publications, Inc.
- Nye, Joseph S. Jr. 2004. "Soft Power and American Foreign Policy." *Political Science Quarterly* 119(Summer):255-270.
- Pappe, Ilan. 2007. "Clusters of history: US involvement in the Palestine question." *Race & Class* 48(Number 3):1-28.

- Rosenberg, M.J. 16 mei 2012. "The Day AIPAC Went On The Record About How It Operates." <http://mjayrosenberg.com/2012/05/16/aipacs-congress/> (geraadpleegd in juni 2013).
- Verbeeten, David. 2006. "How Important Is the Israel Lobby?" *Middle East Quarterly* 13(Fall):37-44.
- VPRO. 2007. Tegenlicht. "De Israël Lobby." Door Marije Meerman. <http://tegenlicht.vpro.nl/afleveringen/2006-2007/plaats-des-oordeels/de-israel-lobby.html> (geraadpleegd in juni 2013).
- Warshal, B., Rabbi. 7 september 2011. "Warshal: The Power of AIPAC Continues." *Florida Jewish Journal*. http://articles.sun-sentinel.com/2011-09-07/opinion/fl-jjps-warshal-0907-20110907_1_aipac-israel-lobby-netanyahu-government (geraadpleegd in juni 2013).
- Weiss, Philip. 2007. "AIPAC Alternative?" *The Nation*, April 23.
- Ynetnews.com. "Noam Chomsky denied entry to Israel." <http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-3890355,00.html> (geraadpleegd in juni 2013).

Appendix

I. Codeerschema

Symbolic politics

- Vieringen
- Identiteit
- Prijzen/Benoemingen
- Vlag
- Geschiedenis
- Cultuur
- Stimuleren van actie
- Legitimiteit →
Beroepen met een hoog aanzien in de cultuur: zoals artsen, religieuze leiders, moeders en officiers.
- Heldendaden verhalen.
- Het uitdagen van / In twijfel stellen van autoriteit of legitimiteit van beleid en of actoren.
- Verhaal over oorsprong
- Vervolging
- Gevaren

Information politics

- Feiten
- Percentages

Cijfers

Leverage politics

Moral

Hard

Accountability politics

Beloften

Inspanningen

Afspraken

II. AIPAC Policy Conferences Speeches²¹

Speech 1

AIPAC President Michael Kassen at Policy Conference 2013, transcript

Source: <http://www.aipac.org/pc/videos/2013/speeches/kassen> (geraadpleegd in juni 2013).

"It's great to follow my high school classmate Marcia Fudge. Go Red Raiders!

Good morning. Welcome to Washington. Welcome to the AIPAC Policy Conference. Thank you for being here, for making AIPAC a priority and for joining together for three of the most important days effecting Israel's future.

I want to thank AIPAC's board of directors for their hard work and devotion, and give special recognition to a wonderful friend and superb leader, our chairman of the board Lee Rosenberg.

I'm pleased to share with you that the AIPAC board has named an extremely talented leader to follow me as president next year. Warmth, humor, sound judgment, and a great passion for our work make this man one of our most articulate and effective advocates for a strong U.S.-Israel alliance. Please join me in congratulating AIPAC president-elect Bob Cohen of New York.

Ladies and gentlemen, as you heard earlier from our panel of experts, we gather at a moment of incredible change. We meet at a time of growing danger. Each of us has different reasons for caring about Israel, but all of us are here because we know Israel is threatened. The neighborhood in which Israel lives is in turmoil. While in the past Israel has faced challenges and dangers, at least there were semi-stable governments on her borders. That is no longer the case.

Syria, threatening to become the next haven for al-Qaeda and a terrorist highway for chemical and biological weapons; Lebanon, providing a perch for Hezbollah; Egypt, struggling through domestic chaos; the Sinai, becoming the Wild West for terrorist smugglers; Gaza, re-arming for the next opportunity to attack; Jordan, where Islamic radical elements are trying to weaken the kingdom; and Iran, only a few hundred miles away, marching ever-closer toward a nuclear capability.

²¹ Ondanks dat de toespraken in de Appendix Engelstalig zijn, is gekozen de tekst niet schuingedrukt te presenteren om de leesbaarheid te verhogen.

Israel is confronted by mounting threats, surrounded by conflict, with no resolution in sight. Where can Israel turn for a reliable ally? Europe? Asia? The one country in the world, the only country in the world that Israel has been able to count on -- to count on to meet the challenges of the last six decades has been the United States of America.

Today, that relationship is more important than ever before. And so, on the eve of Israel's 65th anniversary, the question that we, the guarantors of that friendship, must ask ourselves is: Are we doing everything we can to ensure that America will stand by the side of the Jewish state now and always?

To answer the question we have to focus on political changes taking place on our own shores. Since 1948, Congress has been bedrock of support for the U.S.-Israel alliance. It happened because we approached leaders one-on-one and educated them about why Israel matters to America. We helped them understand how a strong Israel serves America's interests abroad and guarantees a stable ally in an unstable region of the world. We helped ensure that our leaders had the chance to enhance their understanding of Israel's challenges by traveling there and seeing the land for themselves. And we met with candidates for Congress so that, no matter who won election, we knew our leaders and they knew us. That formula worked. It still works.

But here's the challenge. What happens when our leaders come and go at such a rate that nearly half the entire Congress changes in just four years? It sounds impossible, but that unprecedented change is exactly what has just taken place. In the last three elections, more than 40 percent of the members of the House and Senate either retired or were defeated. We welcomed more than 210 new members of Congress in just the last two elections alone.

Think about how that kind of change would feel if it was affecting your business, your child's school, your church or synagogue, or your doctor's office. And this challenge is magnified. In district after district, in state after state, more candidates with a chance of winning are running for office. Hence, the number of candidates we need to get to know and educate is multiplying. And each of them needs exponentially more money to run an effective campaign. In the last election, candidates for Congress spent upwards of \$3 billion on campaigns, an amount inconceivable a generation ago. Simply put, for our community to continue to have political impact, we need more people contributing to pro-Israel candidates of their choice.

This new reality of much higher congressional turnover has numerous other implications for our work. You and I may understand the mounting threats confronting Israel, but what about all of these new candidates running for office? What about your new member of Congress?

Was he or she ready on day one to vote on complicated foreign policy matters? The fact is, important roles on congressional committees vital to the U.S.-Israel relationship are increasingly held by individuals with little foreign policy experience. Most of the freshmen members of Congress, who are replacing veteran foreign policy experts, come to office having never visited Israel. Some have not yet traveled beyond America's shores.

We cannot take it for granted that our policymakers will get it when it comes to Israel. The nation's leadership is changing and the life experiences of these new leaders are inherently different. Today, more people arriving in Congress were born after the Iranian hostage crisis in 1979 than those who remember the birth of the state of Israel. It's to be expected with the passage of time. Their association and connection to Israel is different, as it will be for successive generations. But we have to recognize that fact and work to educate our country's leaders about the past as they vote on issues which will affect our future.

And there is another dimension as well. We also have to recognize a growing allure of isolationism among some of our new leaders. In the wake of two wars and a battered economy, we see signs of an increasing desire to disengage from world events and focus inward. This growing yearning to untangle from what is perceived as too complicated a world affects parties, conservatives and liberals alike. They just want out. For Israel, even the tendency toward isolationism is extremely dangerous.

While America's leadership has undergone change, so too has our electorate. In the last election, non-white voters made up a historic 28 percent of those voting, up from 19 percent in 2000. Evangelical Christians at 27 percent also represented a growing share of the voting public. These and other groups will have increasing political influence in the years ahead. In 30 years, when the students here are in their 50s, America's population should balloon to 400 million people, and the majority will be minority. We're talking about a diverse, multi-cultural, multi-racial population.

All these changes -- congressional turnover, increased costs of campaigns, isolationist inclinations, and demographic shifts -- all of these were trends we saw coming. We anticipated these changes. And thanks to the activism of the men and women in this room, we've been able to adjust to new realities and make the most of new opportunities. But we must do more to continue to keep pace with rapid change.

So what does that mean? In the political realm, we have asked AIPAC Club members to join our newly-formed Congressional Club, to encourage them to give to the political process. But let me ask you, are you contributing to pro-Israel candidates? Are you a member of the

Congressional Club? Is everyone in your family and business circle who could be giving to pro-Israel candidates doing so?

In addition, we are working to expand the number of new members of Congress who visit Israel. But we need your help. Encourage your members of Congress to make this critical visit. We also are working to increase involvement within the American Jewish community through our synagogue initiative. And we are pleased to welcome 250 congregations and their leaders.

But let me ask you, is your synagogue represented here? And if so, how many -- how many more members of our congressional family could have joined you to lend their voices, resources and advocacy? We are working with a growing number of our friends in the Christian, Latino and African-American communities to increase their involvement with -- in AIPAC. We are -- applause -- we are thrilled that AIPAC each year looks more like America.

But still, we are only at the beginning. We all know that we have much more work to do to fulfill our shared potential. And we need your help so AIPAC can continue to reach beyond its traditional Jewish base of support. And of course, if we are going to ensure that we are stronger in the future than we are today, we must pay special attention to the men and women who will be leading our movement in the decades to come. It's wonderful to see more than 2,000 high school and college students at this conference.

But let me ask you, how many more students who care deeply about Israel are not here? How many students are struggling to find a path where they can be involved and make a difference? Are we doing everything we can to say to them, there's a place for you here; be part of AIPAC?

Ladies and gentlemen, we must do everything we can to involve and increase the number of pro-Israel Americans advocating for a strong U.S.-Israel alliance. We know that when it comes to making Israel safer and America stronger, we matter. Our work matters. AIPAC matters. But we can only keep pace with the tidal wave of change if we each resolve to engage more, educate more, give more.

At this hour, as Israel remains threatened, at this hour, when we are fortunate enough to bear witness to a modern nation, leading the way in every discipline imaginable, you and I have a shared interest in seeing America and Israel kept safe, secure, and strong. Together, we can shape the arc of history. We know what can be achieved by building friendships and

successful partnerships with our nation's leaders. And we understand what is at stake if we fail.

So I return to my opening question: Are we doing everything we can to ensure that America will stand by the side of Israel now and always? For the sake of the United States, for the sake of Israel, our only answer can be, must be, yes. Thank you. Thanks.”

Speech 2.

AIPAC Executive Director Howard Kohr at 2013 AIPAC Policy Conference

Source: <http://www.aipac.org/pc/videos/2013/speeches/kohr> (geraadpleegd in juni 2013).

“In just a few weeks, President Obama will visit Israel, and there he will see a country full of energy and innovation, producing record numbers of Nobel laureates, making daily advances in science and medicine—a nation of entrepreneurs—a dynamic, vibrant society filled with the promise of tomorrow.

And he will also see a country targeted for annihilation, where young soldiers sit beside Iron Dome batteries poised to shoot down incoming rockets; where families kiss their teenage sons and daughters good bye—with the twin emotions of pride and concern as their children leave to defend their country; where to the north and the south, tens of thousands of rockets and missiles sit pointed at this tiny miracle in a sea of unrest.

Beyond Israel's borders, widen the lens, and this is what the President would see—A Middle East simmering to the point of boiling over. A region crumbling before our eyes. Syria deteriorating into a war of all against all. Egypt, at the edge, grappling with the rise of Islamic radicalism that has moved from the mosques into the halls of power; its economy in free fall, desperately trying to feed 80 million people. Across the region, Al Qaeda and its local offshoots are gathering strength. Even Jordan, long stable and a key ally, feels the ground shake. And amid this chaos—in some ways, under the cover of this chaos -- Iran accelerates its race for the bomb.

We need to be realistic about what we see at this moment. Yes we know, after any earthquake come the aftershocks. But this is not a spasm that will ripple and recede. After this earthquake may come a tsunami, a wave of radicalization, reaction, rage aimed at the age-old enemies: Israel and America.

We've seen a glimpse of its face: In Cairo: The storming of the American and Israeli Embassies; In Azerbaijan: Iran going after America's ambassador; In Yemen: Al Qaeda offering a bounty for our ambassador; In Libya: the killing of an American Ambassador and three other Americans; and in Turkey: The murder of a U.S. embassy guard. The forces now emerging are considerably less pro-American and markedly more anti-Israel than ever before.

This is the new Middle East. A Middle East far more unstable—more uncertain—than at any time in the last 100 years. It changes not just Israel's current planning for conflict: it changes Israel's entire security dynamic—and ours. Not a single Sunni country is free from these forces pulling it in two divergent directions: forward to the modern world, and back to a world defined by differences of clan and sect.

This situation will not resolve itself in the span of a single Spring—or even several. This is a struggle that will consume the Arab nations for many winters to come. It will make life more dangerous for Israel and more perilous for the United States.

To deal with the new Middle East, we must be willing not to wish away harsh realities, but to make an honest open-eyed appraisal of the region today and what is required of us at this moment in history. What is needed is a new architecture for the relationship between the United States and Israel. We must create a new, major strategic partnership. In the words of Lincoln, "We must think anew and act anew."

Here's the historic context: During the dangerous days of the Cold War, Israel emerged as a strategic ally of the United States against Soviet aggression in the Middle East. And we, as a community, worked hard to ensure that fact was cemented in American policy. Today, the Cold War is history, but the Middle East is more complicated than ever. Once again events reveal Israel as the major strategic partner that she is: the one nation in a chaotic neighborhood who shares our vision and our values.

This morning I want to talk about three dimensions of this new strategic partnership—a partnership which: one will deal with the immediate threat of Iran; two, contain regional instability; and three, address global challenges and opportunities.

First, Iran. Stopping Iran's nuclear weapons program is the most important step the world can take to arrest the radical trends sweeping the Middle East. America and Israel have done much together to slow Iran's relentless pace. And yet, the nuclear centrifuges continue to spin. We must do more together to pressure the Iranian regime by deepening the impact of economic sanctions and creating greater diplomatic isolation.

We are glad that President Obama will soon be in Israel, and we urge him while he is there to restate what he said from this very platform one year ago. And I quote: "we will use all elements of American power to pressure Iran and prevent it from acquiring a nuclear weapon." End quote.

We know that the key to our success on this front is the key to our success on every front. When America and Israel stand together, the chances for success are very high. That is why our message when we go to the Hill today—our message every day—is simply this: we will not stop until we stop Iran.

And if after all diplomatic and economic efforts, the mullahs still refuse to give up their nuclear ambitions, and Israel is compelled to respond to an Iranian nuclear program, we, America, must be unequivocal in our support of our ally.

And that is why we strongly support a Congressional Resolution which says the following: "If Israel is compelled to take military action in self-defense, the United States should stand with Israel and provide diplomatic, military, and economic support to our ally in its defense of its territory, people, and existence." This is what it means to have Israel's back!

In addition to stopping Iran, there is a second element to this strategic partnership. US-Israel cooperation to contain regional instability. Take Jordan. Beyond its own capabilities, who does Jordan's military rely upon? The United States and Israel. Look at Syria. What nations are working to contain the consequences of a regime in collapse? The United States, Jordan, and Israel. Turn to Egypt. When the Morsi regime works to keep the calm in the Sinai and Gaza, who helps?

The United States and Israel. Today, Egypt has no border integrity: not with Sudan to the south, nor with Libya to its west. Egypt's only secure border is the one it shares with Israel. And who shares America's commitment—fully and completely—to deny Iran a nuclear weapon? No one more than Israel. That is what links ally to ally: a common focus that is in our common interest.

Clearly the chaos in the Middle East will not magically be transformed into calm anytime soon.

We know that these are essentially internal problems. But the US-Israel partnership, if enhanced, offers the best chance to advance America's interests in the region.

To do that, we need to increase military and intelligence cooperation, enhance security assistance to Israel, increase missile defense cooperation, and further integrate Israel into America's Eastern Mediterranean strategy. All of this is needed to ensure Israel remains the one reliable anchor for America's interest in a tumultuous sea.

And finally, the possibilities are not limited to the Middle East. This new partnership can bring hope to the world. Under the framework, our two nations will be able to significantly increase our work together on a vast array of the world's biggest threats and challenges in counter terrorism, cyber security, homeland security, protecting our food supply, our water supply, working together toward education innovation, energy independence, medical breakthroughs, nanotechnology, and a cleaner environment.

Let me give you one example from today's headlines. In cyber security, there are countries trying to undermine America's economic and military infrastructure, trying to steal your identity and crumble our banking system all through cyber warfare. Israel has unique capabilities to partner with us, to repel these threats and protect us from further harm. This is but one example in an almost endless list.

So let me restate the three pillars of this strategic partnership: stopping Iran, containing regional instability, addressing global challenges and opportunities. Let me be clear. This will not happen overnight. All of us here must work day in and day out in the coming months and years to spread the word, persuade our decision makers that now is the time to create this new strategic partnership not only for America's sake, not just for Israel's needs but for our collective, global future.

When we combine capability with character—the ideals and values that define a nation—Israel, tiny as she is, stands—with the United States—among the very small number of nations on this Earth that share a commitment to freedom and democracy.

We are here in Washington to summon not only the courage to deal with the dangers of the moment but also the vision to lay the groundwork for the opportunities of the future. None of this will happen without us.

For the past two days we have told you—from this stage, in videos, in breakout sessions—stories. We shared with you the genius of inventor Amit Gofer who is allowing the paralyzed to walk, the near miraculous accomplishment of Danny Gold and his team who produced Iron Dome, which, every day, prevents the deaths of Israelis and Palestinians. We introduced you to Dr. Amir Ameedi who literally allows the blind to see. We told you about the men and women helping to lessen the suffering of those with Post Traumatic Stress, and the incredible commitment of Israelis whose know-how is helping to produce food in Ethiopia.

We told you these stories because they are incredible. We told you these stories because you should know about the innovation, the power of ideas, the determination of these individuals.

We told you these stories because genius should be celebrated for its own sake. But we also shared these stories as preparation for what we are about to do.

You see, when in a few moments, we depart this convention center and make our way to Capitol Hill, it is vital that we carry with us these stories. We must understand that we are not lobbying today for legislation. We are lobbying for life.

Aid to Israel, Strategic Partnership, Stopping Iran. I trust you all have your talking points. And you will need to make the arguments well. But, the power of your argument must be fueled by your recognition that "aid to Israel" is an investment measured in lives saved, deaths prevented, the preservation of a country whose contributions to science, medicine, and technology are nothing less than miraculous.

Major strategic partner is government speak for an Israeli engineer, American scientist working together to make sure we have fresh water to drink, clean air to breath, food that is safe to eat and a world that is free from terror.

I want all of you, Policy Conference veterans, first timers, students, to remember that the lobbying we are about to do is not a technical process. The real work, the ultimate task at hand to is to seize this moment and recognize that we are here this day to give our Congressman, our Senators, a gift: the gift of understanding, of knowledge. The gift of knowing that through our actions we are making America stronger, Israel safer, and our world better.

Thank you.”

Speech 3.

AIPAC Executive Director Howard Kohr at AIPAC Policy Conference 2012

[Source: http://www.aipac.org/pc/videos/2012/monday-morning-plenary/aipac-executive-director-howard-kohr](http://www.aipac.org/pc/videos/2012/monday-morning-plenary/aipac-executive-director-howard-kohr) (geraadpleegd in juni 2013).

"I am here today to talk about a danger to America and to the world.

I am here today to talk about a nation that—should it become a nuclear power—will present a long-term threat to other oil producing nations in the Persian Gulf, dominate OPEC, and drive up the price of oil.

A nation that, should it become a nuclear power, would trigger a race for nuclear weapons that would proliferate across the Middle East.

Imagine if you can, Syria, Saudi Arabia, or tomorrow's Egypt, armed with nuclear weapons.

I am talking about a nation that, should it become a nuclear power could well provide nuclear know-how and even nuclear devices to international terrorists, to Hezbollah, to Hamas, or to other radical Islamist groups, all operating under the umbrella of one nuclear nation.

This is not speculation. This nation has publicly declared it is prepared to share this technology with its friends.

Nor are these dangers distant from our shores and our cities. Because I am talking about a nation that—should it become a nuclear power—can bring terror here. Terrorists armed with nuclear devices—here, to our own hemisphere.

This nation could share its nuclear technology with Venezuela, Nicaragua, Bolivia—its friends who are no friends of America.

Taken together, these many challenges pose a serious danger for America.

I am talking about a nuclear capable Iran. That changes everything.

It is not necessary for Iran to actually have the bomb to demonstrate beyond doubt that they have crossed the nuclear threshold.

Iran with simply the capacity to quickly produce a weapon is a risk to peace, and a threat to the world.

Iran, as a threshold nuclear state will strengthen our foes and frighten our friends.

We know today in a way that we have never known just how close we came to war with the Soviet Union during the Cuban missile crisis.

We were seconds away.

Iran's mullahs differ from that Soviet leadership which at least operated on a calculus about the severe consequences to them of using the world's most devastating weapons.

There is ample evidence that we cannot count on this Iranian regime to use the same calculus.

That is why as President Obama stated yesterday morning, containment, a policy that would

allow Iran to have a nuclear weapon, is not the answer.

Preventing Iran from ever having a nuclear weapons capability—that is the answer.

A nuclear capable Iran means real risks for the United States, her friends and allies.

The risk is the greatest. The threat is existential for one country in particular. Israel.

There is a unique place for Israel in Iran's ideology. Iran says it is ready to pursue normal relations with every state except Israel, which they say should be erased from the map.

Consider the prediction of the “moderate” former Iranian president Rafsanjani that Israel could be wiped out with just one nuclear weapon, while the Muslim world would survive any such exchange. Consider the diagnosis of supreme leader Khamenei that Israel is a “cancer” that must be removed.

Now some explain away these statements.

Others say we should dismiss them as simply unfortunate examples of this Iranian regime's rhetorical style. But Iran has gone beyond ideology to action, pursuing a strategy today of targeting Israelis on a global scale.

When we say Israel faces an existential threat, what precisely does that mean?

And how does it differ from the threat a nuclear Iran poses to other nations?

Israel is small, and its distance from danger is measured in seconds.

Israel is strong, but its strengths cannot diminish the factors that make it especially vulnerable.

These factors: Israel's place in Iran's ideology; its size; its proximity to danger, create a disequilibrium, a divergence about when Iran's actions present a critical danger, say to the United States or the West, and when they pose a critical danger to Israel.

Even as we act to stop Iran, we must be clear and candid about where we are now that Iran has progressed to this point.

We must start with an appreciation of Iran's extraordinary efforts to mask its work, to shield from the world just how close it has come to a full nuclear weapons capability.

No nation, no nation can gamble its sovereignty and security on perfect knowledge of a clandestine effort by an avowed enemy.

And this is the reality.

This is the context in which Israel must decide her course of action.

If she can put her fate in the hands of anyone, even her closest ally, America. Or if she must conduct a strike to postpone Iran from acquiring a nuclear bomb.

Israel was created to ensure that the Jewish people would never have to put their fate in the hands of others.

Let us be clear: Israel does not want Iran to force her to have to strike.

For twenty years, Israel has sounded the alarm about the dangers of Iran becoming a nuclear power in an attempt to avoid military confrontation by anyone.

Israel has never treated force as the first resort.

It has always been, and still is, the last resort.

But Israel does not control the path Iran is on.

If at some point, Israel, or anyone, must act, only Iran will be to blame.

But if Israel is forced into taking military action that she and the world did their best to avoid, then America must stand with the Jewish state.

So, what do we do?

Because, despite the danger, despite the hour, there is still time to stop Iran without the use of force.

But that time is running out quickly.

President Obama and his administration are to be commended. They have—more than any other administration, more than any other country—brought unprecedented pressure to bear on Tehran through the use of biting economic sanctions.

They have built a broad coalition to isolate the Iranian regime and they have brought the necessary military assets to the gulf and to Iran's neighbors in order to signal that America has the power to act.

In addition, this Congress has demonstrated bipartisan, strong leadership by passing tough financial sanctions—even on the Central Bank of Iran—a key element in Europe's decision to ban Iranian oil imports.

All of these accomplishments by our leaders have led to important progress.

Iran's ruling mullahs are under severe pressure. Iran's economy is in free-fall.

The Iranian regime is more isolated than it has ever been.

The problem is, progress is not enough.

This is a test. But there are no grades.

The only measure is: pass or fail.

We know that when the regime in Tehran feels frightened, it will stop its nuclear pursuits.

History shows us that when this Iranian regime was scared, it froze its nuclear program.

When American soldiers entered Iraq in 2003 and Tehran feared it would be next, Iran stopped work on developing a nuclear weapon.

But when the mullah's fear diminished, Iran's nuclear scientists returned to business as usual and have been at it ever since.

The reality today is that the Iranian regime is not frightened enough.

We must increase the pressures on the mullahs to the point where they fear failure to comply will lead to their downfall.

That is why we must bring even more pressure to bear.

Four tracks are critical: tough, principled diplomacy, truly crippling sanctions, disruptive measures and establishing a credible threat to use force.

All four are necessary.

All four are essential, to underscore, beyond any doubt, that the United States and the West are serious, serious about stopping Iran.

And all four, taken together, offer the best chance to avoid a war that no one—not the United States, not Israel—seeks.

That is why all U.S. officials must speak with one voice so Tehran clearly hears that America is unified in its determination to prevent a nuclear capable Iran.

America's leaders and our allies should always be ready for productive discussions.

But for any diplomacy to succeed, Iran's leaders must demonstrate in advance that they are serious about giving up their quest for nuclear weapons.

We should demand that they again verifiably freeze their nuclear program, as required by the U.N. Security Council before talks begin.

The best way, the only way, to stop Iran and avoid the possibility of war is to demonstrate to Tehran that we will use every diplomatic, economic, political and if need be, military tool available.

That is why tomorrow, we will go to Capitol Hill together, as one unified community, to make clear to our leaders that we must ramp up the pressure now through crippling sanctions.

Together, we will tell them that Iran and not our ally, Israel, is the problem, and that all options—except containment—are on the table.

To be sure, this is a time of testing.

Not long ago, Israeli author and political figure, Yair Lapid, who is with us today, recalled the words of his late father Tommy Lapid, a Holocaust survivor, a noted Israeli leader and a great friend of AIPAC, in a speech he gave on the occasion of Holocaust Remembrance Day.

His words are relevant at this hour.

He said,

“The enlightened world advises us to be compromising and assume risks for the chances of peace.

Yet we ask the ‘enlightened’ world, we ask on Holocaust Remembrance Day all those who preach to us:

What will you do if we assume risks and sacrifice victims and put our trust in you, and then something goes wrong?

What if the other side does not act as it is expected to, and instead hurls at us fire and plagues and poisons and possibly even nuclear weapons?

What will you do then?

Will you ask for forgiveness?

Will you say, 'We were wrong'?

Will you send us bandages?

Will you open orphanages for the children who survived?

Will you pray for our souls?

That nightmare vision, that "day after," must never come to pass.

Israel can never let that nightmare come.

Israel's promise to those who felt the flames of the Holocaust—never again.

We have our own role to play.

We must persuade our decision makers to ratchet up the pressure so that they cripple Iran's nuclear ambition.

We must be prepared, in any scenario, to persuade our leaders that America must stand with Israel.

And, as we make our way through these dangerous and difficult days, we, all of us, must remain completely unified.

We must recoil from any inclination to make this situation, or allow others to make this about parties or politics.

This moment can only be about the safety and security of America and Israel.

It must only be about a world which, but for our leadership and actions, will be changed forever.

That is why we are here. Here to ensure that on this day in history, in a moment of decision, we set forth the principles and paved the way for America and Israel to continue their shared commitment to values and a vision:

A vision of a world free from the tyranny of violence, hatred, and oppression—a world where strength and security, peace and prosperity reign."

Speech 4

AIPAC President Michael Kassen at Policy Conference 2012, transcript

Source: <http://www.youtube.com/watch?v=udwcbhA92wY> (geraadpleegd in juni 2013).

“Thank you Rosy. You are an outstanding leader. We’re so fortunate to have your ongoing commitment and unfailing energy. To Rosy. To my colleagues on the AIPAC National Board of Directors. Thank you for the confidence you have placed in me. Thank you for the opportunity to serve as AIPAC president and to work along your side. To AIPAC Executive Director Howard Kohr. Managing Director Richard Fishman and the terrific AIPAC staff. You are simply the best.

We are very fortunate to have your talent and unfailing dedication to our cause. To all of you gathered here in record numbers. And tomorrow night we will host more than 13.000 guests at our gala. Thank you for the ongoing support and commitment you give. I’m so honored to work with such devoted man and women. I’m grateful. I’m humbled. And I’m keenly aware that I’m assuming responsibility at a historic moment for Israel, for the Middle East and for the United States. This is a moment that calls for an increased commitment on the part of every single person in this room.

Because Israel is now threatened more profoundly than at any point in the past four decades. Despite merrier challenges that much larger countries would find daunting. Israel continues to strive for peace with her neighbors. Israel continues to work towards negotiations to bring about a two-state solution: A Jewish state and a Palestinian state, living in peace and security side by side. Israel continues to extend her hand in friendship despite the refusal. A prime minister Abbas to negotiate with Israeli prime minister Netanyahu. Today, these efforts are further complicated by the fact that Israel’s peace overtures are taking place in a new more volatile context. One that requires a rethinking of most of Israel’s and America’s Middle East security assumptions for the last thirty years.

On her border with Egypt, Syria and Jordan. Israel has achieved a level of deterrence and stability through her diplomacy. Through her military strength and through her deep relationship with the United States. Now, stability along those borders is uncertain at best. Since the Tunisian street vendor set himself a blaze 15 months ago a series of convulsions have swept through the Arab World. There is no predictable outcome. In fact, the only thing we can be certain of in the Middle East today is uncertainty.

Israel is an innocent bystander and the risks to her security increase daily. Name the border,

name the country. Fresh opportunities are rising for those who reject Israel's very right to exist. Their influence, their power, continues to increase. In Egypt, the United States and Israel have been able to rely for more than thirty years on a stable pro-American government at peace, albeit it a cold peace with Israel. Egypt was the anchor for US and Israeli's security planners. This may no longer be the case.

In Syria, the brutal Assad regime is killing scores of people daily. A civil war has broken out. Observers now debate how long Assad will remain. And in the midst of all the chaos Israel and her allies are left with the question "who has control over the regions largest stockpile of chemical and biological weapons?"

In Jordan, the king has managed to stay ahead of the unrest. But the intense pressures on his regime continue to mount and could threaten the stability of this important kingdom. Meanwhile Hamas in Gaza and Hezbollah in Lebanon rearm and reaim. At this moment experts estimate that somewhere between sixty and seventy thousand weapons just from Hamas and Hezbollah alone sit perched on Israel's borders. And throughout the region a total of two hundred thousand missiles, mortars and rockets are pointed at a single shared target: Israel.

A tiny island of stability in a turbulent sea. All of us are focused on Iran's nuclear ambitions and tomorrow morning Howard Kohr will focus on the problem of Iran in great detail. But I want to take a moment to express appreciation to president Obama for so clearly articulating this morning the profound threat that a nuclear Iran represents to America. For reaffirming his policy to prevent Iran from acquiring nuclear weapons. And for stating clearly that containment is not an option.

At this hour we must also help our leaders understand the many other roles Iran now plays. Forming chaos, instability, conflict and terror throughout an already tumultuous region. And all this without nuclear weapons. Taken together Israel was forced to confront complex and unenviable decisions about how to keep her citizens safe and secure. These are decisions that only Israel's elected leaders can make.

But we have something to decide as well. Our decision is what we will do amidst historic challenges to ensure America and Israel stand united side by side. At this momentous hour our alliance with Israel is vital to American interests in the most volatile part of the world. That is why we are praying for the president Obama. For his support of the US-Israel relationship. And his reaffirmation from this stage, this morning, of America's unshakeable commitment to

Israel's security.

Continued American financial, strategic, diplomatic and moral support are key components to ensuring Israel's survival. You and I are responsible for making sure that that relationship is strong and stable. Look around. The work rests on the people in this room. Assuring America's security aid, building strategic cooperation, increasing intelligence sharing, maintaining Israel's qualitative military edge, defending Israel at the United Nations, growing economic ties, insuring missile defense. All these important components take on new meaning at this time of added risk. And increase the need for American support and friendship.

You know, the American people have never held Israel in higher esteem. But this comforting backdrop should not blind us to unique challenges in our political landscape. As long as AIPAC existed, our ability to help insure Israel strengthen survival, has depended on American decision makers, with whom we have developed friendships, carefully nurtured over time.

But now, unprecedented, and continuing congressional turnover requires that deeper and broader level of involvement on our part. More than one-third of Congress has changed since the last presidential election. And we know there will be much more change in Congress this fall. We need relationships with all these newly elected leaders. And we will need to continue to foster new friendships moving forward. Much attention is being paid and will continue to focus on the presidential race as it should. But we have to keep our eye on Congress, home of the historic, bedrock support of the US-Israel alliance.

Because of the dramatic number of new members being elected to Congress. We simply do not have enough people involved in building meaningful relationships with an ever-increasing number of new leaders. Based on our relationships, you and I, represent the only continuity from one Congress to the next. Therefore, what we can do to actually make a tangible difference for American Middle Eastern interests and Israel's security is to redouble our own efforts and elicit the support of friends and family.

We know that to be effective pro-Israel political activists we must not simply call ourselves political but embrace and engage in the work of politics. Providing financial support to pro-Israel congressional candidates with a clear message. A safe and secure Israel is in American best interests.

We need to be able to declare with confidence that the Congress which is sworn into power next January is even more pro-Israel than the last. And the only way that can happen is if next year everyone in this room can say. I did my part. I was active in pro-Israel politics. This gathering celebrates the shared values and vision of America and Israel. But it also reminds us of something else as well. The shared responsibility each of us carries to preserve and protect a tiny nation, whose accomplishments far outweigh any that her founders could imagine. Israel, a haven for the oppressed, a beacon of democracy, a bastion of freedom and hope, a light into the nations, a vital steadfast American ally. This is the Israel that my wife Shelly and I were so excited to share with our daughters when we first took them to see the land of our ancestors fifteen years ago. This is the Israel that my family and your families, all of us, work to preserve and protect to bring about a better day. This is the Israel that calls to us at this hour. Calls to us to do more, to give more, to lead, to bring about a better day. Our actions for the people of America, and for the people of Israel, can bring about a better day. And as I look out at this incredible gathering of dedicated and determined leaders I know together we will succeed. Thank you.”